

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaia zacetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Starši: za celo leto K 2.-; za Nemčijo K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.-.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu,
naročnina in darovi pa upravnštvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
16. prejšnjega meseca.

Pijte samo

1473

„Tolstovrško slatino“

ki je edina slovenska ter najboljša zdravilna in namizna kislá voda. — — Naroča se: Tolsti vrh, p. Guštanj, Koroško.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisanega in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. **L. Vilhar, urar.**

:: Nakupujoči ::
oblačilno blago za ženske in moške obleke,
blagovolite se ozirati na priporočlj. trgovino

JANKO CESNIK

Ljubljana, Stritarjeva-Lingarjeva ulica

Popolna oprema za neveste. - Velika zaloga vsakovrstnega belega perilnega blaga v bombazu in platnu v poljubni širokosti. - Različne preproge, linoleji, zastori, garniture itd. itd. Cene nizke. Stroga solidna postrežba.

Dobro rodbinsko kavo

1559

priredi že mali dodatek „pravega Frænka“ s kavnim mlinčkom iz tovarne Zagreb. Le vsled svoje nedosežne izdatnosti in svoje neprekošene kakovosti našel je pravi Frænck toli priljubljeni sprejem v slehernem gospodinjstvu.

Edina izborna priložnost za nakup za trgovce kakor tudi za zasebnike!

40—45 metrov lepo sortiranih ostankov samo po K 16.— Ia, Ia ostanki po K 18.—, obstoječi iz flanelé za bluze in srajce, modnega ripsa, cefira, oksforda za srajce, posteljne prevleke, blaga za predpasnike, belega platna za srajce in kratka oblačila. Ostanki so 6—15 m dolgi, pristno pralni in najboljše kakovosti, razpošilja proti povzetju **tkalnica platna Karl Kohn, Nachod, št. 23.** — Na željo pošljem vzorce od vseh svojih izdelkov zastonj in franko.

Šolske sestre v Trstu

Via P. Besenghi 14

sprejmejo takoj mladega, pridnega mizarskega pomočnika.

1598

! POLOŽNICE !

za obnovitev naročnine so pri-ložene tej številki !

Naročite ostanke

lepe, po znižanih cenah, brez napake; do 20 m dolge, po povzetju.

20 m flanela K 7.20, 30 m flanela za srajce K 12.—, 20 metrov ostankov barhenta K 8.40, 30 metrov flanela za bluze K 14.—, 20 m ostankov barhenta Ia K 10.—, 30 metrov boljšega barhenta Ia K 16.—, 20 m kretona za srajce K 12.—, 20 metrov oksforda za srajce K 12.—, 20 metrov kanafasa 1/4 šir. K 8.80, 20 m kanafasa 1/4 šir. Ia K 9.20, 20 m platn. kanafasa, 120 cm širokega, rdečega, K 16.—, 15 m lep. perilnega barhenta ovoj (bala) samo K 11.90, 20 m šifona Ia K 14.—, 12 m platna za brisače K 4.80, 9 m fustiana za moške hlače K 9.—, 9 metrov žameta Ia K 17.—, 8 m voln. blaga za celo obleko K 11.—, Lepa preproga za tla 1 m K —.90, 10 komadov predpasniki in krita, lepo šivano, samo K 14.—.

Pišite po vzorac blaga iz tkalnice.

Tkalnica OSWALD LEBER, Toplice Belohrad, Češko

Naše gospodinje!!! Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

733

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave

(nasproti kavarne „Evropa“)

na Dunajski cesti št. 22 --- LJUBLJANA

konces, podjetje za električne naprave, napeljava električne luči in prenos moči, telefonske in brzojavne naprave. Dobava in montiranje **motorjev na bencin in petrolu ter Diesel-ovih motorjev.**
— V zalogi vedno v veliki izbi: **elektromotorji, ventilatorji, obločnice, žarnice, telefoni, vsakovrstni inštalacijski material, mazilna olja in masti, sesalke, svetilniki za elektriko in plin ter sploh vse tehnične potrebščine.**

Mehanična delavnica

sprejema vsakovrstna mehanična dela in popravila vsakovrstnih strojev. Dela se izvrše solidno, točno in po najnižjih cenah. Proračuni na zahtevo zastoj.

Zavod za tehnične in elektrotehnične naprave.

Denarni promet do 31. decembra 1910
čez 87 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1910
čez 21 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga
z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritičje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo

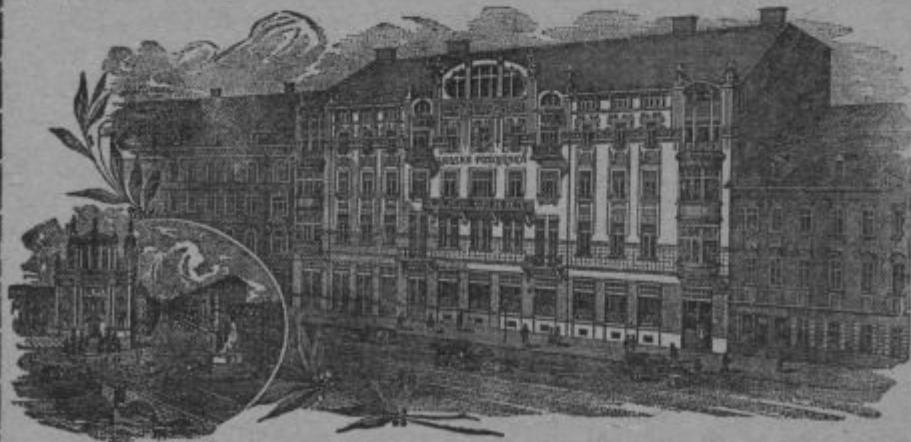
sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavni.
K 608.996-84

Za nalaganje po pošti so poštno-hranilne položnice na razpolaganje. Sprejema tudi vloge od svojih zadrugarov na tekoči račun ter daje istim posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in zlastavi vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskomptirajo.

Dr. Ivan Susteršič, predsed. **Josip Šiška**, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: **Anton Belec**, posestnik, podjetnik in trgovec v St. Vidu n L. **Fran Povše**, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. **Anton Kobi**, posestnik in trgovec, Breg p. B. **Karol Kauschegg**, veleposestnik v Ljubljani. **Matija Kolar**, stolni dekan v Ljubljani. **Ivan Kregar**, svetnik trg. in obrt. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. **Fran Leskovic**, hišni posestnik in blagajnik „Ljudske posojilnice“. **Ivan Pollak ml.**, tovarnar. **Karol Pollak**, tovarnar in posestnik v Ljubljani. **Gregor Silbar**, župnik na Rudniku

Mesečni koledar za junij 1911.

Dan	Godovi	Celotnev. čest. presv. R. T.		Razne slovesnosti
		Ijublj. škof.	Ljvants. škof.	
1	Četrtek	Juvenčij, muč.	Ijublj. Uršulinke	Kaponična vizitacija in birnovanje v ljubljanski škofiji:
2	Petek	Erzen, škof, muč.	Skocijan p. Dobravi	
3	Sobota	Klotilda, kraljica	Sotenska	
4	Ned.	Binkošti ali Prihod sv. Duha	Skocijan p. Turjaku	Ljutomer
5	Ponedelj.	Binkoštni pond.	Ježica	
6	Torek	Notbeti, škof	Mirna peč	
7	Sreda	† Kva tre. Róbert, opat	Planina p. Vipavi	
8	Četrtek	Medard, škof; Maksim, škof	Grarice	
9	Petek	† Kva tre. Primož in Felicijan, m.	Ajdovec	
10	Sobota	† Kva tre. Marijeta, kraljica	Črni vrh n. Idrijo	
11	Ned.	1. pobink., Presv. Trojica. Barnaba, apost.	Lučine	Kapela-pri Radincih
12	Ponedelj.	Janez Fakanj, spozn.	Vrpolje p. Vipavi	Sy. Jurij pri
13	Torek	Anton Pad.	Štanga	Ljutomeru
14	Sreda	Bazilij, škof	Št. Vid p. Zatični	Muta, nedelja
15	Četrtek	Sv. Rešnjega Telesa	Št. Vid p. Ljubljani	Veržej
16	Petek	Jošt, opat	Št. Vid p. Vipavi	Marenberg
17	Sobota	Adolf, škof	Topla reber	
18	Ned.	2. pobink., Feiks in Fortunat, m.	Št. Vid p. Cerknici	Remšnik
19	Ponedelj.	Julijana Falkon., dev.	Zelnlje	Brezno
20	Torek	Silvečij, papěz-muč.	Presejje	Muta
21	Sreda	Alóizij, spozn.	Kovor	Pernice
22	Četrtek	Abacij, muč.	Škofja Loka	Sy. Ožbalt
23	Petek	Srca Jezusovo	Trata	Sopota
24	Sobota	Janeza Krst. nojstov (Kres)	Preška	Sy. Jernej v Radvanju
25	Ned.	3. pobink., Viljem, opat	Zasip	Šmarje
26	Ponedelj.	Janez in Pavel, muč.	Wojako	
27	Torek	Idena, vdova	Dravtš	Sy. Jurij ob
28	Sreda	† Leon III., papěz	Črnomelj	juž. žel.
29	Četrtek	Peter in Pavel, apostola.	Ljubljana Sy. Peter	Ponkva
30	Petek	Spomin sv. Pavla; Emilijana, dev.	Radeče na Dol.	

Odpustki meseca junija 1911.

1. Četrtek. I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine Sv. Rešnjega Telesa.

2. Petek. I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega danes ali prihodnjoo nedeljo.

3. Nedelja Binkoštna. I. v mesecu. Udom bratovščine sv. rožnega venca in tretje popolni odpustki: 1) če v bratovski kapeli molijo v namenu svetega očeta; 2) če so pri mesečni procesiji; 3) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom. — Udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega popolni odpustek pbiti navadnim pggopjam. Tretjerednikom veselina odveza.

11. Nedelja. Presveča Trojica. Udom rožni venske bratovščine tretje popolni odpustki: 1) če v bratovski kapeli molijo v namenu svetega očeta; 2) če so pri mesečni procesiji; 3) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presvitim Rešnjim Telesom. Udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega, kakor I. petek, Tretjerednikom veselina odveza.

15. Četrtek. Praznik presvetega Rešnjega Telesa: 200 dni odpustka vsem vrennikom, ki prejmo sveto obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa danes ali med osmino v bratovski cerkvi, če te brez velikete težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom bratovščine zga uboge duše v vsehah. Tretjerednikom veselina odveza.

21. Sreda. Sv. Alóizij. Razron šolske undine.

23. Petek. Praznik presvetega Srca Jezusovega. Tretjerednikom veselina odveza. Popolni odpustek: a) vsem vrennikom v cerkvah, kjer se obhajja praznik presvetega Srca Jezusovega; b) udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega, danes ali prihodnjoo nedeljo; c) udom bratovščine našeljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; d) udom molitvenega apostolstva.

24. Sobota. Sveti Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) tretjerednikom; b) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa kakor prvi četrtek; c) anim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine Srca Marijinega.

Za kaj se nam gre?

Za kaj se nam gre? — Pri čem pa in kje? boste vprašali. Malo potrpite, boste hitro izvedeli.

Mesec junij je zopet tukaj, in — kakor je bilo lansko leto osorej povedano — ta mesec nam stopi pred duhovne oči posebno božje Srce Jezusovo in pa veliki spokornik sv. Janez Krstnik — glas vpijočega v puščavi —, po katerem se ta mesec imenuje tudi mesec „krsnik“.

In ta Janez Krstnik s svojim kožuhom iz kamelje dlake, s svojimi kobiličami, ki jih je jedel, s svojim postom in zdržnostjo, ki jo je gojil, nas nehote spominja onega dela, ki ga nekaj let sem pod njegovim varstvom započelnjamo, kakor drugod po svetu, tudi pri nas; namreč dela za streznenje našega ljudstva in boja zoper razširjeno strast pijančevanja.

Oh, kaj bo že zopet ta reč na vrsti! bodo morebiti nekateri nevoljno zavzdihnili. Mar bi nam kaj lepega povedali o češčenju Jezusovega Srca! Zakaj pa vendar ne daste tej ljubi pijačici miru? Zakaj se toliko ženete za to? Za kaj se vam pa pri tem toliko gre?

Vrjemite, da nam ni preveč prijetno, o tem pisati in ljudi s tem nadlegovati. „Bogoljub“ sam bi morda imel več prijateljev, če bi o tej stvari previdno mol-

čal, kakor molče nekateri drugi listi, da se ne zamerijo. A kaj hočemo? Noben oznanovavec pokore še ni bil ljudem prijeten; tako nas uči zgodovina. Enega so izgnali iz domovine, drugega kamenjali tretjemu vzeli glavo, četrtega prežagali. Pa niso nehali oznanovati resnice; rajši so dali glavo. Tudi mi oznanujemo neke vrste pokoro. In naj je ljubo ali neljubo, ne moremo in ne mislimo nehati, dokler bo kaj življenja v nas, pa naj velja kar hoče!

Torej, za kaj se nam pri tem gre, to vam želimo danes razložiti, — ker vidimo namreč, da mnogi še zdaj te reči ne razumejo, ne morejo ali nočejo razumeti. Tudi mnogim pobožnim osebam ne more iti v glavo, zakaj bi bilo to dobro, boriti se zoper pijančevanje.

Čudno zares! Oni ne morejo razumeti nas, zakaj se mi za to reč „ženemo.“ Mi ne moremo razumeti njih, zakaj so za to reč tako ravnodušni.

„En mal' ga je dober, zakaj bi ga pa ne?“ tako in podobno modrovanje se sliši večkrat, ko govorimo o potrebi boja zoper pijančevanje. „En mal ga je dober“ — tega tudi mi ne tajimo, in nočemo vsake kaplje vina ljudem ubraniti. Marveč ko bi ga vsi samo „en mal“, kdo bi imel kaj zoper to? Kakor se ne borimo

zoper kruh, tako bi se tudi zoper pijačo ne, ko bi bilo nje uživanje tako nedolžno kakor je uživanje kruha.

Toda vi, ki govorite vedno samo o „en mal“, pomislite enkrat, kaj stori pa pijače „velik“. Žalibog, da jih je v naši domovini toliko, ki ta „dar božji“ uživajo nezmerno in grešno. Povzdignite svoje glave in pogledjte malo naokoli, — kakšni prizori se vam kažejo?... Če malo natančneje pogledate okoli sebe in če živo premislite, ali ne boste od bolečin zaječali nad vsem tem, kar se godi v preobilni pijači?!... Le kratkovidnost more prezreti vse to neskončno gorje. Kar pravi pesem o kmetu:

Kdor zaničuje težavni moj stan,
ta nima al' srca al' nima možgan, —

ravno to velja tudi o naši stvari. „Ta nima al' srca al' nima možgan“, kogar nič ne zadene, nič ne boli vse to, kar napravlja hudega preobilna pijača.

Vprašamo še enkrat: Za kaj se nam gre?

Gre se nam za sto milijonov kron, ki jih slovensko ljudstvo vsako leto izda za pijačo; in med temi kakih **20 milijonov, ki jih vrže vsako leto v žrelo tujcem, Nemcem in drugim, sovražnikom naše vere in narodnosti**, da nas s pomočjo teh 20 milijonov, ki jim jih mi darujemo, potem lahko tlačijo, stiskajo in uničujejo... Kako bi se človek ne zjokal nad slepoto našega ljudstva, ki si na ta način koplje lastni grob — zraven se pa še veselo smeja!...

Gre se nam za zdravje in življenje našega ljudstva, naših možakov. Malo nas je Slovencev, sovražniki nas stiskajo, mnogo naših ljudi se potujči, cele trume pa se vzdigajo, zapuščajo rodno zemljo in beže na tuje, ljudstvo na kmetih — namesto da bi naraščalo — se zmanjšuje. Škoda nam je vsakega človeka. In vendar nam jih brez potrebe jemlje še pijača. Šel sem nedavno skoz gorenjsko vas v spremstvu domačega gospoda. „Glej“, pravi, „Ta hiša nima gospodarja, ta ga nima in ona ga nima.“ Zakaj pa ga nima? —

Šnops ga je pokopal... V eni sami župniji, so oznanili nekje na novega leta dan, jih je alkohol pokopal v enem letu devetnajst!...

Toda več kot milijoni denarja in več kot zdravje in življenje so — neumrljive duše. Za kaj se torej nam še gre? vprašamo tretjič.

Gre se nam za duše, z božjo krvjo odkupljene. In to je, kar moramo v „Bogoljubu“ najbolj uvaževati. Da, za to se nam gre najprej in najbolj! Drugo bi se kako preneslo in pozabilo, to se ne da prenesti, ne preboleti, ne popraviti, vekomaj ne! — In kdo jih ima na vesti, toliko neumrjočih duš? Pijača, tista pijača, katero večina ljudi ima in povečuje kot najboljšo prijateljico človekovo na zemlji, kot sladkost vseh sladkosti, in srečo vseh sreč. „Pijanci ne bodo videli nebeškega kraljestva,“ je dosti naravnost in določno povedal sv. Pavel.

Za duše se nam torej gre v prvi vrsti in za vse, kar je s tem v zvezi. Že sveto pismo stare zaveze vprašuje tako pomenljivo: Komu gorje? Čegavemu očetu gorje? Kdo se prepira? Kdo pada v jamo? Kdo prejema rane brez vzroka? Kdo ima zatekle oči? Ali ne oni, ki pri vinu sedé in pridno kozarce praznijo? (Pregovori, XXIII, 29, 30). — Mi pa podobno vprašamo: Kaj naj bolj kvari naše versko življenje? Kdo skruni dneve Gospodove? Kdo zanemarja božjo službo? Kdo posurovlja naše fante, podivjava naše može? Kdo napravlja nemir in razdor po družinah? Kdo stiska ženam solze iz oči? Kdo ima na vesti toliko zanemarnjenih otrok? Kdo toliko nesrečnih smrti? Kdo kolje in mori naše fante, naše može?... Ali ne beremo ali pa slišimo vsak teden, da je tukaj eden zmrznil, tam drugi vtonil, tretji se povozil, četrti se potolkel, petega so ubili? Ali ne vidite na tisoče objokanih žena ki imajo može pijance? Ne slišite krika obupanih neutolažljivih mater, ki so jim v pijanosti umorili sina? Ali niste slišali, da se v pijanosti vzdiga in pobija sosed sosed, tovariš tovariša, prijatelj prijaja-

telja, celo brat brata, otrok očeta in oče otroka? Niste slišali, da je nekje na Štajerskem oče pijanec umoril svojo hčer, drugje nedavno brat brata? Pred kratkim v Ljubljani prijatelj prijatelja. V bližini Ljubljane pa oče dva svoja otroka, hoteč povrh še samega sebe. Na Notranjskem nekje tovariš-delavec svojega tovariša? In ne daleč od tam zopet drug delavec svojega sodruga? Vse to v zadnjem času! Kakor bi bila res prava krvava vojska, taka poročila nam prinašajo teden za tednom časniki. Vprašam Vas: katera stvar napravlja toliko gorja med nami, katera strast dela iz ljudi take zveri, da se koljejo in moré med seboj?!.. In koliko takih prežalostnih, sramotnih zgodb med nami, leto za letom!.. Če je kri ubitega Abelna klicala na maščevanje, potem tudi s krvjo teh umorjencev napojena zemlja do neba vpije in kliče na pomoč: Kje ste prijatelji ljudstva? Ali ne vidite, kaj se godi? Doklej boste še mirno gledali to morijo, te grozne prizore, ki se dogajajo v pijanosti?! Zemlja se zgraža nad njimi in nebo nad njimi žaluje — in kaj pravite na to, ljudje krščanski?! Ali nimate na vse to nobenega drugega odgovora, kakor „En mal ga je dober?...“ Kje je naša vera? Kje ljubezen?...

Ali ne slišite večkrat reči: ena duša je več vredna, kot ves vidni svet? Ali so to prazne besede — ali je resnica? Da, resnica je to! Mi bi bridko žalovali in glasno jadikovali, če bi se zrušila skupaj ena lepa in velika cerkev; še bolj, ako bi se zrušilo celo mesto. Kak stok je bil v Ljubljani, ko jo je Bog samo malo potresel! Pa naj bi se zrušilo ne eno samo mesto, ampak cel vidni svet, — in škoda ni taka, kakor če se večno pogubi ena duša.

Če je pa tako, kaj potem pravite na zgubo in pogubo toliko duš, ki jih zakrivi pijančevanje? Koliko naglih, nesrečnih smrti vsako leto! Na stotine samó med nami Slovenci. Kaj pa še drugod po svetu! Nešteto! Mi ne bomo vseh teh množic obsojali v pekel

— Bog varuj! — in Bog jim bodi milostljiv! Toda odločna beseda sv. Pavla „Pijanci ne bodo videli nebeškega kraljestva,“ nas navdaja z velikim strahom za njih duše . . .

Kaj bomo na to rekli, in kaj storili? Reči je pač lahko kaj; toda storiti le kaj malega za odpravo teh žalostnih kričečih razmer se zdi ljudem že tako preveč. — Kaj pa zdaj vidimo? Če se primeri kje kak tak nesrečen slučaj, (in to je tako pogostokrat) ljudje malo zavzdihnejo „oh, ta nesrečna pijača, ti grdi pijanci!“ — in s tem je vse opravljeno! . . .

Za vse drugo se dela in skrbi — ta reč je pozabljena in prepuščena sama na sebi. Ko so se pojavile pred nekaj časom v Ljubljani „koze“ na eni ali na par osebah, — brž je bila vsa Ljubljana pokonci, časniki so klicali alarm, vlada je izdala odredbe, vsi zdravniki so bili na nogah. Vse prav in lepo, — če pa iz dežele prihajajo žalostne in sramotne novice o ubojih, se ne zgodi in ne ukrene nič odločnega. Živi se mirno in veselo naprej, kakor bi se nič ne bilo zgodilo . . .

Mnogo, premnogo bi imeli še o tem pisati, a zavedlo bi nas predaleč. Tukaj ne moremo vsega povedati. Berite še druge knjige o tem („Sveta vojska,“ „Mali protialkoholni katekizem,“ „Zlato dobo“ itd.), da se prepričate, da ne zahtevamo nič preveč in nič nemogočega. Tukaj smo iz te žalostne in dolge zgodbe povedali le nekaj malega, da pokažemo, za kaj se nam gre.

Ali zdaj razumete, za kaj se nam gre? Gre se nam predvsem za zveličanje neumrjočih duš in za vse, kar je s tem v zvezi. Gre se nam za čast božjo, gre za krščansko življenje, za mir in srečo družin, za dostojno praznovanje dni Gospodovih, za krščansko vzgojo otrok, za vredno prejemanje sv. zakramentov. Ali verjamete, da so vse te velike reči vredne nekaj truda, nekaj „gnanja,“ nekaj žrtev?

Ljudje krščanski, ali zdaj razumete? In če razumete, vprašam Vas: ali li ne boste hoteli, — če imate nekaj ljubezni

do Boga in bližnjega v sebi, pri tem velikem, pri tem težkem, pri tem ogromnem delu, ki ima svoje korenine na zemlji, pa sega v večnost, — ali bi ne hoteli vsaj nekaj malega pomagati? Ali hočemo biti podobni judovskemu duhovnu in levitu, ki sta šla mimo ranjenca ob potu, pa ga pogledala in si mislila „Hvala Bogu, da imam le jaz zdravo kožo!“ in šla zadovoljna naprej. Ali nimamo v sebi vsaj nekoliko samaritanskega duha? . . .

Kako pa naj pomagamo? boste morda vprašali. Ali morem jaz kaj pomagati? — Posameznik izmed ljudstva res ne more bogvekaj storiti, toda če se vzamemo skupaj, bomo gotovo nekaj opravili. Če bi kamen, ki tiči v hiši, rekel, kaj je mene, enega samega, treba? pa bi ne bilo hiše. Za hišo je treba več kamenov in za dosego splošne treznosti je treba mnogo — zdržnih. Čim več jih bo, prej in večje poslopje treznosti bo dozidano.

Zdržnosti, pravite? Da zdržnosti! Ali še niste nikoli slišali, da se vsaka pregreha popravi z ravno nasprotno ji pokoro? Ošabnost s poniževanjem, lakomnost z radodarnostjo itd. Hudobci so različni. O enem pa je rekel naš Gospod: Ta vrsta hudičev se ne izžene drugače kakor s postom, z zdržnostjo.

Ta mala žrtev ne bo zastoj. Če je Jezus rekel, karkoli ste kateremu teh malih storili, ste meni storili; če bo on sodni dan ljudi sodil po dobrih delih, katere so storili ali ne storili; če je rekel, da bo poplašal vsak kozarec vode, ki jo podamo bližnjemu, bo kraljevo in nebeško poplašal tudi vse, česar se na ljubo njemu in od njega odkupljenim dušam zdržimo.

Vsi prav vsi so poklicani, povabljeni k temu delu. Ali do Marijinih družb se obračamo še posebej. Lansko leto smo jih že pozvali, naj se oglase one družbe, pri katerih imajo te odseke. Oglašile sta se menda dve družbi. Zares žalostno! Med tem časom se je pa že, marsikje zboljšalo. Zato znova prosimo in pozivljemo, da se nam priglase v teku tega mesca vse družbe, ki imajo treznostne odseke, in koliko štejejo udov. Vse družbe pa, kjer tega dela še niso pričeli, prosimo, če imajo kaj apostolskega duha, da v teku tega mesca začno in pri seji predstojništva pretresajo vprašanje: **Kaj bi naša družba mogla storiti zoper pijančevanje v naši župniji?**

Ako se ima apostolski duh in delovanje kje pokazati, potem ga ni širšega in hvaležnejšega polja kakor je ravno to, pri katerem se gre za milijone narodnega premoženja, pri katerem se pa gre tudi za toliko duš, ki so odkupljene ne z zlatom in srebrom, ampak z dragoceno krvjo božjo.

Torej — na delo apostolsko!

Pridi Sv. Duh, napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni!

Presveto Srce Jezusovo, z zasramovanjem nasičeno, zavoljo naših hudobij potrto, — daj nam svojega duha požrtvovalnosti!

Sv. Janez Krstnik, izprosi nam duha spokornosti in samozatajevanja!

Moj srčni mir.

V podobi kruha Jezus biva
kot Bog in človek tu navzoč.
Ljubezen svojo nam razkriva,
deli tolažbo in pomoč.

Zakladov večnih tukaj nudi
Zveličar mili, naš Gospod;
sprejema prošnje v stiski hudi
kot vsemogočni Kralj dobrot.

Bojazen vendar se me loti:
kako naj prosim ga darov;
ki žalil sem ga v svoji zmoti, —
nevreden hlapec sem njegov.

V očeh se solza mi utrne,
kesanje loti se srca.
Gospod pa k meni se obrne,
s tolažbo rajsko me krepča . . .

Ko tu spoznavam svoje zmote,
ljubezni božje zrem skrivnost,
so puhle mi sveta dobrote,
le Jezus prava je sladkost.

Le Jezusa nad vse bom ljubil,
ki prave je tolažbe vir.
Sicer bi z grehom njega zgubil
ki je moj Bog, moj srčni mir.

Br. Gervazij.

PRESVETO REŠNJE TELO.

Pomen mednarodnih evharističnih shodov.

Kolikega pomena je najsvetejši Zakrament za posameznika, kaže nam življenje svetnikov, ki so našli v njem vir vse svetosti in zagotovilo večnega življenja. Kako čudovito more prenoviti ta božji Zakrament cele župnije, izpričujejo nam delovanje in uspehi blaženega Janeza Marije Vianeya ter mnogo drugih vnetih častivcev Najsvetejšega. Da, učinki presvetega Zakramenta so bili odločilni za cele narode in države. Zgodovinskega pomena je bila zmaga poljskega kralja Sobieskega nad Turki leta 1683. pri Dunaju na nedeljo po Malem Šmarnu. Kralj in njegova hrabra armada so bili prej pri sv. maši in pri mizi Gospodovi. Nato so udarili na sovražnika ter ga slavno premagali. Sv. Klara je rešila svoj samostan, ki je bil že obkoljen od Saracenov ali Turkov, z Najsvetejšim. Na Španskem so hrabri Španci v mnogih slavnih bitkah pobili Mavre, kakor so tam imenovali Turke. Občudovano hrabrost in zmago so zajemali v sv. obhajilu.

Zanimivo je, kar sem letos čital o bitki pri Kraljevem Gradcu leta 1866., ki je tako nesrečno izpadla za Avstrijo. Nova pruska armada, ki je prodirala v Avstrijo, se je dobro zavedala, s kako nevarnim sovražnikom ima opraviti. Hrabrost avstrijskih vojakov je dobro znana. Toda nemški vojaki so iskali pomoč v sv. zakramentih. Katoliškim vojakom niso zadostovali lastni vojaški duhovniki. Zato so porabili vsako priliko, kadar so prišli do katoliških duhovnikov. Dogajali so se prizori, da so n. pr. v Draždanah vojaki kar na ulicah se spovedovali ter prejeli sv. obhajilo, kjer in kadar se jim je nudila srečna priložnost. Tu tiči skrivnost njihove zmage, katere pa niti javnost, niti zvita diplomacija še dozdej ni spoznala.

Kako pa se je Avstrija pripravila na resne boje? Ne vem, kako bi imenoval s pravim imenom pripravo na poraze. Saj se je naravnost delalo na poraze! Čujte in strmíte! Avstrijski vojskovodja Benedek se je naravnost bogokletno izrazil:

„Ako bo Bog nevtralen (nepristranski), bo šlo izvrstno.“ Nemški katoliški vojaki so se poslužili pred bojem najboljšega sredstva svoje svete vere, namreč sv. zakramentov. Kaj pa Avstrijci? No, pokazali so zares svojo nevtralnost, da se Bog usmili! Neposredno pred bitko pri Kraljevem Gradcu je namreč odredil avstrijski poveljnik, da naj se vsi vojaki — obrijejo. Tako slepa stranka, ki v najresnejšem trenutku nima boljšega dela mora biti poražena. Hotel sem s tem pokazati, da je sreča in nesreča narodov, držav, da celega sveta večkrat odvisna od najsvejšega Zakramenta.

Zato moramo reči, da je ni srečnejše in pravičnejše misli na svetu, kakor mednarodno in svetovno češčenje presv. R. T. „Bogoljub“ je v majniški številki naznanil spored takega mednarodnega svetovnega češčenja presv. R. T. na evharističnem kongresu v Madridu, ki se ima vršiti letos v drugi polovici meseca junija. Za leto 1912. je določen evharistični kongres v avstrijski prestolnici, na Dunaju. Zadnji evharistični kongresi v Rimu, Mecu, Londonu, Kolinu in Montrealu so bili tako velikanski, sijajni in pomenljivi, da je gospod urednik Bogoljuba posvetil vso pozornost temu predmetu ter me naprosil opisati vsaj v glavnih potezah evharistični kongres, ki se je vršil lani o Malem Šmarnu v Montrealu, glavnem mestu angleške Kanade v Severni Ameriki. Poročila o izborni uspelem kongresu, ki so mi na razpolago, so tako obširna in mnogolična, da bo zelo težko, o njem le na kratko pisati.

Naj omenim najprej, da je glavno mesto angleške Kanade, Montreal, polmilijsko mesto, ter se imenuje po svoji pretežni večini katoliškega prebivalstva in lepih cerkvah ameriški Rim ter je sedež katoliškega nadškofa. Kanadski in drugi ameriški škofje, med njimi Ireland, kardinal Gibbons in drugi so si pridobili nevenljive zasluge za katoliško cerkev v Ameriki. Duhovščina v Kanadi je požrtvovalna in vzorna. S svojo ude-

ležbo na kongresu — okoli 4000 duhovnikov — je pokazala, kako umeva in rešuje svoje božje poslanstvo. Montreal je bil torej zares srečno izbran.

Mednarodni evharistični kongres, ki se je vršil v Montrealu, od Malega Šmarna (8. septembra) do nedelje sladkega Imena Marijinega (11. septembra), je bil splošno 21., v Ameriki pa je bil prvi.

Ta evharistični kongres je obrodil med vsemi dosedanjimi najboljše sadove ter pokazal najobilnejše uspehe. Na njem se je prvokrat pretresavalo obojno vprašanje pogostnega in prvega sv. obhajila. To je bil glavni predmet, kateremu se je po želji sv. očeta izkazovala vsa pozornost.

Kdo more popisati navdušenje v prvi odsekovi seji za duhovnike dne 8. septembra, ko je papežev zastopnik vpričo 2000 zbranih duhovnikov izrazil svoje prepričanje glede prvoobhajilnega odloka, da se bo brez velike težave odstranila razvada, otroke po nastopu dobe spoznavanja in razločevanja odvracati od obhajilne mize? Viharno priznanje je sledilo kardinalovim besedam. Nato vstane montrealški nadškof Brukezi (Bruchesi) ter poda v svojem imenu ter v imenu cele duhovščine slovesno izjavo, da ni misliti, da bi ne bile sprejete papeževe besede z največjo pokorščino. Najslovesnejši trenutek je nastopil, ko je v prvi glavni seji na isti Marijin praznik vpričo treh kardinalov, skoro vseh došlih nadškofov in škofov, vpričo več kot 12.000 broječe množice, med njimi 4000 duhovnikov, pred zastopniki vseh delov sveta prebral P. Bailly v imenu papeževega zastopnika prvoobhajilni odlok. Veselje in navdušenje, ki sta sledila, sta nepopisna. Božja previdnost je za to veliko papeževo delo naklonila tako velikansko manifestacijo, da je prvo uradno ali cerkvenouradno prebranje in sprejetje prvoobhajilnega odloka zunaj Rima bilo tako sijajno in slovesno sprejeto, kakor na kakšnem občnem cerkvenem zboru, ki ima vsesvetovni značaj. Tolika čast pač ni bila no-

benemu papeževemu odloku izkazana, kakor temu. Pomenljivo je tudi, da se je ta manifestacija izvršila na praznik Marijinega rojstva, tega preljubeznivega

deteta, ki je postalo jutranja zarja našega odrešenja. Jutranjo zarjo izveličanja smemo tudi imenovati odlok o zgodnjem sv. obhajilu otrok.

Župnik Alojzij Šoba.

Pred sv. obhajilom.

Molči zemlja! Kralj prihaja,
Jezus bo obiskal stvar.
Pridi božji zbor iz raja
in pripravi mu oltar!
Kerubini žarnočisti,
dajte ognja mi v srce,
da kot vi v ljubezni isti
iščejo ga vse želje.

Pridi, pridi, Mati mila,
s tabo k Jezusu naj grem!
Če boš ti ga povabila,
rajši bo prišel, to vem.
Ti me za oltar pripravi,
za obisk tako visok;
ti me Jezusu predstavi,
reci, da sem tvoj otrok!

Verujem besedi tvoji,
ljubim, Jezus, te na moč;
grešnosti, slabosti moji
pridi skoraj na pomoč.
Eno še te prosim vneto:
daj mi kapljico krvi,
in pa hrepenenje sveto
v mojo revno dušo vlij!

In potem pa pridi, pridi!
Prosim, ne odlašaj več!
Naj srce te moje čuti,
duh objame koprneč!
O, odpri se kelih zlati,
hostija prikaži se!
Pridi v milosti bogati
Jezus sladki, moje vse!

Po sv. obhajilu.

Zdaj si ves moj in jaz te ne pustim,
objamem te prisrčno in poljubim.
Ostani v meni, da se posvetim!
Zvestobo večno, Jezus, ti obljubim.
Odprite se nebesa, pridi raj,
poglejte angeli nizdol z višave!
On, ki ga molite, je v meni zdaj...
Molite z mano Kralja večne slave!

Ti, moja Mati, glej me pred seboj,
ozri se s trona doli na otroka!
Magnifikat zahvalni z mano poj,
da bo molitev srčna in globoka!
Zadivi se nebo, čuj zemlja vsa:
On, ki svetovom pota odkazuje,
on, ki kraljuje večno vrh zvezda,
pri meni zdaj prebiva in gostuje.

Odpri, danica jasna, zdaj oko,
poglej, kako je moja duša lepa!
Živ tabernakelj je, še več, — nebo,
ki večnoživega Boga oklepa.
Cvetice ve, ki stražite oltar,
ki se priklanjate nad kelih sveti:
kot jaz sem srečna, niste ve nikdar,
Bog je ves moj, ve smete ga le zreti!

Verujem, upam, ljubim te na moč.
O, da ljubezen vseh bi src imela!
Da serafov sem ogenj žarnovroč,
kako bi rada zate, Bog, gorela!
Pa saj ti veš, ti, Jezus, me poznaš,
pogled tvoj mi v globino duše sega:
najrevnejša sem, kar stvari imaš,
pa vendar up sladak mi v srce lega.

Prišel si k meni, da me posvetiš,
o prosim, zdaj odpri dobrotno roko,
darove vse, vse lahko odložiš,
glej, ker sem revna, je srce globoko.
Iz svoje duše več te ne pustim,
pri tebi bom in ti ostani v meni!
Ko zadnjič te v popotnico dobim,
usmiljenje nad mano razodeni!

M. Elizabeta.

Posvetitev Jezusovemu Srcu.

Predigra

P. P. Perica, D. J. v Bosni.

f

Orgle ali harmonij

f

Veličastno in navdušeno

f

Zbor. Do ne - bes naj se raz - le - ga Na - ših prs gro - me - či

f

glas! Naj nad zvezd vi - ša - ve se - ga, Pa bo Je - zus sli - šal

p *mf*

nas: Sr - ce Tvo - je, o Go - spod, Bo - di hva - lje - no po -

p *mf*

vsod! Zve-sto du-šo in te - lo Zdaj po - sve-ti Ti vsa - kdo.

Do nebesa nek se ori
 Naših grudi gromki glas,
 Neka jeknu rajski dvori,
 Nek nas čuje Isus Spas:
 Isukrste, Srcu Tvom
 S nama naš se kune dom:
 Dušom, t'jelom v'jek sam Tvoj,
 Za krst časni bijuč boj!

Čujte puci širom sv'jeta,
 Oci naši čujte sad,
 Čujte sluge pakla kleta,
 Kako Hrvat kliče mlad:
 Isukrste . . .

Stjeg Hrvata Srce Krista,
 Tu nam rudi sreča, spas;
 Tu sloboda zlatna blista,
 Tu se ori slavski glas:
 Isukrste . . .

Pregji naši kano lavi
 Za krst časni biše boj,
 Ko je sinak ovoj slavi,
 Krstu vjeran v'jekom poj:
 Isukrste . . .

Neka grmi pako hudi,
 Neka b'jesni c'jeli sv'jet;
 Neka borba lomi grudi,
 Čvrsto stoji zavjet svet:
 Isukrste . . .

Kralju slave silni, blagi,
 Blagoslovi zavjet taj;
 Blagoslovi rod nam dragi,
 U Svom Srcu stan mu daj:
 Isukrste . . .

Do nebes naj se razlega
 Naših prs gromeči glas!
 Naj nad zvezd višave sega,
 Pa bo Jezus slišal nas:
 Srce Tvoje, o Gospod,
 Bodi hvaljeno povsod!
 Zvesto dušo in telo
 Zdaj posveti Ti vsakdo.

Čujte ljudstva vsega sveta,
 Čujte nas očetje vi,
 Pekla sila čuj zakleta,
 Kaj prisegamo zdaj mi:
 Srce Tvoje . . .

V boju svitla nam zastava
 Jezusovo je Srce,
 Ono nam je sreča prava,
 Ono vteši vse želje:
 Srce Tvoje . . .

Kakor levi so očetje
 Nekdaj šli za vero v boj,
 Kdor njih vrli sin in vnet je,
 Z nami glasno zdaj zapoj:
 Srce Tvoje . . .

Naj sovražnik nas napada,
 Naj nad nami svet besni,
 V naših vrstah hrabrost vlada,
 Pesem nam iz prs doni:
 Srce Tvoje . . .

Kralj Ti slave, silni blagi,
 Sprejmi to prisego zdaj!
 Blagoslovi dom naš dragi,
 S Srcem Svojim mir mu daj:
 Srce Tvoje . . .

Šola krščanske popolnosti.

Drugi tečaj.

(Dalje.)

7. Hren.

Med drugim zelenjem je oživel in ozelenel zdaj po naših vrtilih, njivah in povsod, kjer je vsajeno, tudi hren. Čudne lastnosti ima ta koren! Če ga uživaš, takoj čutiš, kako je »hud«, kako peče in kako gre v glavo, v nos, v oči, da ti stopijo vanje solze. Odkod pa ima hren to moč? Dobro vemo, da od premodrega in dobrotnega Stvarnika. Hudomušen nagajivec si je pa izmislil pravljico, da je enkrat sv. Peter vsadil v zemljo — ženski jezik, in iz tega da je zrastel hren. Toda tej pravljici se takoj pozna, da jo je izkuhal sin očeta Adama, ki je hotel vse jezične grehe ravnotako Evinim hčeram naprtiti, kakor je Adam že v paradizu vso krivdo na Evo zvrčal, češ, žena me je zapeljala. Ne tako, ampak vsakega človeka jezik, najsi se obrača v ženski jezik, in iz tega da je zrasel hren. poln goresti in gorjuposti. To nam potrjuje samo sv. pismo ki pravi (Jak. 3, 8): »Jezika n o b e n človek ne more ukrotiti.« Da je pa res pravi hren in še hujši kot najhujši hren, nam pa tudi potrjuje sv. pismo (Jak. 3, 5; 3, 6; 3, 8): »Jezik je sicer majhen ud, in vendar velike reči napravi. Glejte, majhen ogenj velik gozd zažge; tudi jezik je ogenj, vesoljnost hudobije. Jezik je postavljen med našimi udi, ki ognuša vse telo in, vnet od pekla, zažiga tek našega življenja . . . Nepokojna hudoba je, poln smrtnega strupa.« Hej, taka je hvala, ki jo poje jeziku sv. pismo! Res, anarhist prve vrste in prave sorte je neukročen jezik. Zato nam pa sv. pismo tudi čisto naravnost pove (Jak. 1, 26): »Ako pa kd o m e n i, da je p o b o ž e n, pa svojega jezika ne brzda, temveč (s takim mnenjem) zapeljuje svoje srce (vara sam sebe), je prazna njegova p o b o ž n o s t e

No, če je pa taka, se pa moramo v naši »šoli popolnosti« nujno pomeniti tudi o jeziku. Saj zopet pravi sveto pismo (Jak. 3, 2): »Ako se kdo v besedi ne pregreši, tak je popoln mož.«

Če hočemo jezik ukrotiti, mu moramo dobro vedeti njegove navadice, če ga hočemo ozdraviti »smrtnega strupa«, moramo vedeti, kje da mu ta strup tiči; če ga hočemo izpreobrniti, moramo to »vesoljnost hudobije« skozi in skozi spoznati. In to hočemo danes poskusiti.

Nekatere peklenke navade neukročenega jezika, kakor opravljenost, lažljivost, obrekljivost, podpihovanje, ropotanje in govorjenje v jezi, bogokletstvo, preklinjevanje, vse te reči so tako očitne, da vemo zanje že iz katekizma in krščanskega nauka. Zato pa o njih tu v naši šoli ne bomo posebej govorili; tu hočemo opozoriti le na nekaj bolj skritega strupa, ki se skriva v našem jeziku.

1. Tupatam ima kakšen jezik to navado, da drugim rad pripoveduje o duhovni tolažbi, o posebnih milostih, sladkostih itd., ki jih človek dobiva od Boga. — Dragi bogoljub, pazi! Ponavadi govori tedaj iz nas n a p u h, in ta govornik ni bil še nikoli nič prida.

2. V stari knjigi sem izteknil neko drugo bolezen človeškega jezika, ki se — tako stoji tiskano v tišči knjigi — bojda posebno rada prime kakšne u č e n k e popolnosti. Pri svojih pobožnih pogovorih — tako pravi tista knjiga, in kar tukaj povem, za vse to je odgovorna edinole tista knjiga, ne jaz — nekatere pobožne duše baje rade povedo: »Takele in takele nauke so mi dajali dušni vodnik.« Otroci božji, ali veste, kaj iz tega lahko nastane? Ta ali ona bo začela nato primerjati, kaj in kako so gospod njej rekli, in kmalu se ji bo zdelo, da dajejo drugim

lepše nauke kakor njej, in iskra nevoščljivosti in krivega sumničenja je ukresana. Potlej pa pride še peklenki kurjač in bo z napetimi lici pihal in pihal v to iskro, dokler se ne razvname in razplamti v velik ogenj sovraštva, zmerjanja in svade, v ogenj, ki okadi in ožge in včasih tudi strašansko opustoši veliko drugače dobrih duš. Zdravilo je: Popoln molk o vseh besedah dušnega vodnika.

3. Včasih ima pa jezik to lastnost, da se grozno rad vrti in obrača. Ponekod pravijo takemu človeku, da je izpodrezanega jezika, drugod pa pravijo taki lastnosti klepetavost in takemu jeziku naravnost klepetec. — Dragi bogoljub, klepetavost je znamenje razmišljenega duha in praznega srca, ali pa se na njej duh raztrese in srce izprazni. Pravijo, da se konec jezika rado spotika, in pa, da kdor veliko govori, veliko ve ali pa veliko laže. Pazi, da se ti to-le poslednje večkrat ne pripeti, če boš pregestih besedi. Gotovo, če ti je treba razvedrila, ali če te ljubezen veže, da ga nudiš drugim, bodi v poštenu družbi rad vesel in zgovoren, ali vendar — pazi! Drugače pa bodi velik prijatelj in gojitelj sv. molčečnosti. Molčečnost ohrani srce in duha v zbranosti, in le v zbranem srcu Bog rad biva, takemu srcu govori in vlija vanj svoje milosti, in edino le v takem srcu se razcvetajo in razvijajo krščanske čednosti do popolnosti.

4. S klepetavim jezikom je pa v bližnji zlahti prepirljiv jezik. Nekoč je srečal puščavnik drugega puščavnika in mu rekel: »Ti, povej no, kaj pa se to pravi: prepirati se? Kako se pa ljudje pravzaprav prepirajo? — O, kaj še tega ne veš? odgovori drugi. To ti pa čisto lahko pokažem. Vidiš tukaj-le ta-le kos opeke! In zdaj pazi! Jaz rečem: Ta opeka je moja! Ti moraš pa reči: Ni res, moja je! Razumeš! Torej začniva: Ta opeka je moja! Puščavnik na te glasno in krepko izgovorjene besede začudeno pogleda najprej opeko, potlej tovariša, malo pomolči

in nato pravi: I, če je tvoja, jo pa vzemi! — In konec je bil prepira, ki se pravzaprav še začel ni.

Dragi bogoljub, kedar gre samo za kos opeke, za čisto nevažne stvari, tedaj nikoli nič ne ugovarjaj. Saj je vse eno, ali misli kdo o takih rečeh tako ali tako. Če so pa reči večjega pomena, mirno in stvarno povej svoje mnenje, potem pa pusti, naj drugi sodijo o tem, kakor hočejo. Samo kedar je res nujno potrebno, resnici in pravici pripomoči do veljave, ne odnehaj, toda govori vedno le stvarno, prijazno, brez žaljivih besedi in mirno, ne da bi se razvnel. Drugače prepir in pregovarjanje vedno krši krščansko ljubezen in najboljši prepir ni nič vreden; prepirljivost je vedno znamenje trmaste, kolikor toliko prevzetne in malomodre glave.

5. Še z drugih jezikov pa najraje doni pesem o samem sebi, kaj da človek vse zna, kaj in koliko da dela, kako dobro in pametno in veleprebrisan in duhovito da smo to ali ono stvar mislili, povedali, svetovali, izvršili, kako so se nam drugi čudili, kako priljubljeni da smo, sploh da druge nadkrijujemo kakor vaški turen slamnate kočice. — Dragi bogoljub, tak jezik je po navadi točen kazalec na uri — napuha. Pravilo: O drugih govori zmeraj le dobro, o sebi pa ničesar, nič dobrega in nič slabega, če nimaš pametnih razlogov za drugačno ravnanje. Če tudi kaj slabega govoriš o samem sebi — bodi oprezen: le prerad se pod tem skriva svetohlinec napuh, ki bi rad veljal za ponižnega.

6. Še drugič udari jezik na malo drugačne strune: ne govori ravno sam o sebi, ali vse svoje besede navlašč tako postavlja, da more vsakdo, ki ni čisto »zaručan«, lahko razbrati, kako veljavni, modri, učeni, prebrisani in duhoviti da smo. — In zopet je jezik kazalec, ki kaže na — napuh.

7. Še v drugih slučajih jezik, oziroma lastnik jezika, dobro ve, da nima v srcu bogvekaj ponižnosti, preprostosti, pobož-

nosti itd., toda z jezika se cedé same ponižne, otroško-preproste, same medene in pobožne besede. — Tu je pa jezik kazalec na uri — hinavščine.

8. S tem stricem v nablížnjem sorodstvu je pa priliznjen jezik. V obraz človeka hvali in hvali in mu na vse močé načine dvori in laže, sam zase in pred drugimi ga pa morebiti z oslom zmerja in zasmehuje. To je pa mačka, ki od spredaj liže, od zadaj pa praska: fej te bodi!

9. Mačka, ki od spredaj in od zadaj praska, je pa jezik-presojevec, ki ima to čudno navado, da vse, kar vidi na drugih, nemilo presoja — ogrski Slovenci pravijo: ocenjava — in rad obsoja. Povsod vidi kaj slabega in neumnega in neusmiljeno vihti bič pre-

sojevanja črez vse, kar ni sam storil ali umislil. — Tak jezik je očiten kazalec, da v srcu takega človeka ni ne dosti ljubezni ne dosti ponižnosti, in kjer razum gleda skozi naočnike napuha in trdosrčnosti, ne sodi po pravici in resnici. Zato so pa sodbe takih trdosrčnih presojevavcev kaj rade neresnične in krivične, dasi si sami mislijo, da so nezmotljive. Varuj se tega, dragi bogoljub, ker je ta lastnost strupena slana za rožo ljubezni, in za vijolico ponižnosti in, posebno če si v samostanu, kuga in kolera za — pokorščino.

10. Kaj da je zbadljiv in oster jezik in da je naperjen proti krščanski ljubezni, ti že beseda sama pove.

Tako, zdaj smo pa jeziku precej pretipali vse njegove strupene žilice; prihodnjič pa o tem, kako ga je treba zdraviti.

Dr. Anton Zdešar.

Fantič, le gor vstan'!

Dva prizora s petjem po narodni pesmi.

Vprizorilo se pri desetletnici mladeniške Marijine družbe v Selcih. J. E. K.

Prvi prizor.

Kmečka soba. Podoba M. B. Pred njo lučka. Janez se pripravlja od doma na vojsko.

(Ko se dviga zastor, se igra na kak inštrument pesem: „Ncoj je en lep večer“ ali se za odrom nalahno poje.)

Mati: Lučko danes zate sem prižgala, naj Marija bi ti pot kazala, te branila, hudega var'vala, in nazaj te srečno pripeljala.

Janez: Ljuba mati, težko srce nosim; vse mi pravi, da se več ne vrnem, da vas zadnjič blagoslova prosim, da bom kmalu ležal v grobu črnem.

Mati: Sinko moj, kako naj te tolažim, ko mi sami v prsih dih zastaja, ko oči v solzah so okopane, ko srcé je zmučeno do smrti. Starki si mi palica edina, pa jo trgajo mi iz roke vele, luč edina si mi ti v življenju, pa sovražni veter mi jo vgaša. V vojsko greš, kjer bleda smrt kraljuje, kjer se v krvi koplje strast sovražna,

kjer je bolji, kdor je bolj brezsrčen, kdor tem več gorja, nesreče trosi. V vojsko greš, moj sin, in jaz ostanem sama, zapuščena, z bolnim srcem... Vendar, sinko moj, ne obupajva, Bog je oče tvoj doma in v vojski, in Marija tvoja zvesta mati... Padle pege so na dušo tvojo od vročine težkega življenja; časih slana mrzla je zapadla in kak cvet ti v srcu zamorila; ena roža ti je pa ostala nezvenela, jasna v mladem cvetju: Tvoja vdanost materi Mariji.

Janez: Res je, mati, tukaj je svetinja, družbin znak, na prsih mi počiva in hladi mi moje bridke ure. Ob slovesu, ki bo menda zadnji, ko domačim gričem z Bogom kličem, ko roko vam ob ločitvi stiskam, ... ob slovesu danes čutim vse jasneje, kaj je zame sveta božja Mati.

Mati: V vojski le sovraštvo divje vlada, za ljubezen v boju ni prostora. Sinko moj, svetinja naj Marijna tudi tam ljubezen tvojo greje.

Janez: Z mano gre svetinja v temne dneve
in za mano pa molitve Vaše. —

Čudni, mati, so ti mladi dnevi,
ki neuk sem jih prepel, prevriskal.
Čudno je to fantovsko srcé.

V zlatih nadah prede fant si sanje,
celi svet njegov je, v zvonkem smehu.

Skale, ki na pot so mu zvaljene,
zanj so pesek, ki se proč odbrsne;

ni goré za njega previsoke,
ni vodé za njega pregloboke,
ni tolmana, da bi vanj ne skočil,
vihre ni, da bi pred njo se tresel.

Srcu svojemu zaupa, váse ver'je,
luč, ki v srčni mu svetilki sveti,
zdi se mu vodnica nevarljiva.

Vročà kri, ki ž njo svetilko hrani,
zanj pomenja moč, pogum, predrznost.

Ko potrka nanj življenja resnost,
ko se bleda skrb naseli v gostje,

ko se t'mà zgosti pred mlado dušo,
pa vzklikne, da se svet pretrese,
porosé solze mu belo lice.

Prazna v lastno je srce zaupnost,
vera vase goljufiva, slepa.

Slabo olje, ljuba mati moja,
kri je mlada za svetilko srčno.

Mati: Sebe si naslikal, sinko dragi,
lastno si podobo zdaj opisal:
Zlate sanje tudi ti si sanjal
v svojem vročem, burnem, mladem
srcu.

Vase, v svojo moč si živo ver'val
in zaupal si v srca gorkoto.

Skal orjaških na življenja potu
nisi rajtal več kot pesek drobni,

ni bilo goré ti previsoke,
ni vodé ti bilo pregloboke,

ne tolmana, da bi vanj ne skočil,
vihre ne, da bi pred njo se stresel.

Zdaj pa trka ti življenja resnost,
bleda skrb se seli k tebi v gostje,
tma se ti gosti pred mlado dušo.

In zdaj vidiš, kako slabo olje
kri je mlada za svetilko srčno.

Plamen, ki iz tega olja šviga,
kruto je nevaren, grozonosen ...

Sinko moj, ta plamen nič ne greje,
ni od solnca božjega razpaljen,

marveč rojen v tajnem srčnem ognju
in užgan od temnih sil skrivnostnih.

Ko gori, močan se zdi nad solnce,
dogorel pa pušča za seboj puščobo,
prazno, vse rzsuto pogorišče.

Treba srčni je svetilki hrane:
h krvi mora priti drugo olje,

tisto, ki ga vliva božja Mati.

Sveta Deva, ki o sebi pravi,
da ljubezni lepe nam je Mati.

Janez: Te ljubezni žejna mi je duša,
te ljubezni, ki z nebes rojena
sega doli na to revno zemljo
in obsega dom in mater rodno,
narod dragi, domovino širno,
vse človeštvo, svet in vse presega,
ter se spet nazaj v svoj dom pretaka,
gori v svetli raj brez mej, brez konca.
Kakor vetru dlan svetilko skriva,
da ne vgasne sapa je nemirna,
bom zakrival srčno si svetilko,
z oljem božje Matere nalito,
dlan pred njo bo pa svetinja njena,
ko viharji nadnjo pridrvijo.

(Začuje se petje za odróm:

N'coj je en lep večer,
Jutr' bo en zavber dan.)

Mati: Bog te čuvaj v tvojih svetih sklepih.
Čas ločitve, toda mirna duša
poje s fanti: Lep večer je, lep je!

Janez: Tudi meni lahko je pri srcu,
naj le pride, kar je Bog odločil.
T'ma pregnana mi je z mlade duše,
solnce nosim s sabo, zlatojasno.
Jutri veder, zavber dan bo zame.

(Petje: Fantje se zbirajo,
Daleč marširajo.)

Mati: Zbirajo se fantje čvrsti mladi,
za slovo pojejo v mrak tlhotni,
da olajšajo si težka srca.

Janez: Daleč z doma bom marširal ž njimi.
Kaj je daleč? Bog je tam in tukaj.
Daleč? Božja Mati bo pri meni
in z menoj molitve Vaše duše.

(Petje: Daleč na laško stran,
Šprahe je več ne znam.)

Mati: Tujo čul boš kmalu govorico.

Janez: Bog me bo poslušal in razumel.
In če me poljubi bela žena
in mi v tuji zemlji postelj skoplje,
božja Mati bo priplula nadnjo
in tako kot Vi nekđaj otroku,
sinku revnemu jo porahljala.

(Petje: Nocoj bo en lep večer,
Jutr bo en zavber dan.)

Mati: Lep večer je! Sinko, križ na čelo.
Pojdi, nosi zvesto lučko v srcu.
Jaz ostanem tu, a moja misel

bo hodila od Marije k tebi,
in od tebe zopet do Marije,
dokler ne napoči zate, zame
večno jasni, neminljivi zavber dan.

(Janez vzame kovčeg in odide; mati gleda dolgo
za njim. — Zastor pade.)

Drugi prizor.

V vojski na straži.

Janez: Trudna bega misel mi nemirna,
išče tam v daljavi si počitka.
Truplo samo, zdi se mi, je tukaj,
duh pa daleč, daleč za gorami . . .
Stražim naj ob tem-le črnem lesu,
da morda sovražnika zalezem;
naj ga vjamem ali z mrzlo kroglo
naj upihnem mlado mu življenje.
Morebiti par stopinj od mene
laški fantič cev namerja name;
morebiti tudi njemu duša
k materi domu se stari vrača
in pozdrave tople ji pošilja
in poljube dalnjim zvestim srcem.
Pa ljubezni tukaj ni prostora.
Mesto rose v solncu posrebrene
pije zemlja črna krvco mlado;
drozgov ni, ne čuje glas se kosov,
mesto njih zvene mrtvaški vzdih.
Zemlja pač globoko je zorana,
mesto brazd zijajo ž nje grobovi.
Neutrudno seče ostra kosa,
toda ne po mokri cvetni travi,
nego kreše roka jo koščena
bele žene po fantičih zalih.
Ljubi Bog, kako je to na zemlji,
da je mlada kri tako poceni,
da življenje nič mi ne pomeni! . . .
O ti, mati, ti preljuba mati,
z zlatim srcem, kot morjé globokim,
kot triglavske skale stanovitnim,
kakor solnčni žarek mehko toplim,
zate vem, da ne pozabiš name,
da sem noč in dan v spominih tvojih.
Skozi okno nizko gledaš pazno,
kdaj po stezi sinko se ti vrne,
ko zaslišiš stopnjo poleg hiše,
ko ponoči stara stena počí,
v slutnji zdrseš se: morda prihaja,
ali pa novico sel prinaša,
da en grob je nov na Laškem skopan,
in da vanj fantiča položijo,
ki ga ljubi stara, kranjska mati.
In ko to premišljaš v trudni glavi,
prsti stisnejo ti stari molek
in k Mariji vro iz svete duše
vroče prošnje maternih molitev,
iz oči ti pa po licih velih

svetli biseri drse na zemljo. —
Mati v dalji, za goro deveto,
zbríši solze, sinko tvoj je miren!
Tvoj spomin mu je olajšal dušo,
jo zjasnile tvoje so molitve. — —
Mrak se vlega, kot v slovesa uri,
ko so fantje pevali na vasi,
o večeru lepem, zavber dnevu.
V moji duši, lep večer je zopet,
Bog daj jutri zavber dan!
Kdo ve? Morda — — Kaj šumi tam
v lesu?

(Strel.)

O Marija! (pade.) — —

(Tiha pesem: Kugelca prileti,
Fantič pa obleži.)

(Govori pretrgano.)

Dobro si pomeril! Več ni treba!
Moje so minute že preštete;
treba bo oditi v temne kraje.
Srčna lučka, ali še kaj svetiš?

(Odpre sukno, vzame svetinjo.)

Ti ne vgasni mi na zadnji poti;
s to svetinjo te bom vetru branil.
Mati moja, brez skrbi za mene,
saj ni sam tvoj sinko, ni brez družbe:
Božja Mati ga bo poiskala,
pa ga bo domu peljala.
Ti svetinja moja, posvečena,
ti tolažba moja v težki uri,
zate kupil glorio bom rajsko,
ti si ključ, ki mi odpreš nebesa,
kjer bom gledal vekomaj Očeta,
vekomaj med angelci popeval
čast Mariji, materi nebeški.

(Se zamakne. — Prikazen: Marija.)

(Pesem: Marija je mimo šla,
Mil' ga je pogledala.)

(Marija odide.)

Janez ponavlja:

Marija je mimo šla,
Mil' me je pogledala.

Marija (se vrne, z njo trije angeli, eden nosi
venec na blazinici, dva lučke) poje:
Fantič le gor vstan',
Greva za Jezusom!

Janez (tiho, počasi):

Ne morem za Jezusom,
Imam prereven stan. —

Marija:

Srečen je reven stan,
Izvolil ga je Jezus sam:
Pojva za Jezusom!
(Odhaja.)

Janez (v svetlobi): Pojva za Jezusom!

Janez omahne mrtev. Angel mu položi venec na glavo. Angeli pokleknejo in pojo:

Fantič, le gor' vstan',
Gremo za Jezusom!

Zastor pade.

Šola krščanske omike.

(Dalje.)

Sklep 5. vadbe je še tudi le začasen in nepopoln, ker še nismo prejeli zadosti odgovorov na stavljena vprašanja, posebno pa še zato, ker se ta stvar razvija še nadalje, kakor iz 6. vadbe razvidite. Zato premišlujte mirno, pridno in modro celo stvar o pomenu trpljenja za krščansko omiko in si zapisujte sproti dobre misli, ki vam bodo prihajale.

1. Kaj se pravi preganjanje trpeti zavoljo pravice?

Pravica pomeni nauk Jezusov ali sv. vero. Kdor sv. vero sprejme in po nji živi, mora zavoljo tega marsikaj pretrpeti. Tako so trpeli mučenci in mučenke zavoljo pravice, ker niso hoteli Jezusa in njegovega nauka zatajiti. — Misijonarji po neverskih krajih morajo veliko pretrpeti, ko oznanjajo sv. evangelij; vse to trpe zavoljo pravice. — Kristjani, ki žive med Turki, pogani in brezverci, imajo mnogo pretrpeti od strani teh svojih sosedov prav zato, ker so kristjani; ti trpe preganjanje zavoljo pravice. — Udje 3. reda sv. Frančiška, Marijine družbe, Orla in raznih bratovščin so zato zaničevani, psovani, napadani od strani hudobnih posvetnih liberalnih in brezverskih rojakov; vsi ti trpe zavoljo pravice. Sploh mora vsak kristjan, ki hoče pobožno živeti, po besedah sv. apostola, preganjanje trpeti.

2. Kakšno preganjanje ima v mislih Izveličar?

Človek mora trpeti na duši in na telesu. Veliko je število križev in težav, bridkosti in bolečin, skrbi in strahu pred raznimi nesrečami. Vse to vsak pozna več ali manj iz lastne izkušnje.

Odkod prihaja trpljenje? Trpljenje pošlje Bog ali v kazen za naše grehe, ali v preskušnjo naših čednosti. Mnogo trpljenja si človek sam napravlja deloma z grehi, ki imajo vedno žalostne posledice, ker dražijo Boga in bližnjega. Tudi hudobni duh nam lahko prizadene marsikaj hudega, če mu to pripusti Bog. Največ hudega pa mora pretrpeti človek od strani svojega bližnjega, ki mu dela skrbi, strah, grozo, žalost in jezo na duši, opravljanje, obrekovanje, zaničevanje in zasramovanje na časti in dobrem imenu,

bolečine, rane, smrt na telesu in raznovrstne škode na blagu in premoženju.

To vrsto trpljenja misli naš Izveličar najprej, ko govori o preganjanju zavoljo pravice. Kdaj trpi človek preganjanje zavoljo pravice, smo pa že zgoraj povedali.

3. Kakšno plačilo je obljubljeno onim, ki trpe zavoljo pravice?

Nebeško kraljestvo jim je obljubil Gospod. — Nebeško kraljestvo pomeni po nauku sv. Cerkve tri reči. Najprej pomeni Jezusovo cerkev na zemlji, to vidno družbo vseh pravovernih kristjanov na zemlji. Jezus torej pravi: Kdor hoče vstopiti v mojo cerkev in v njej ostati kot veren kristjan, mora te čednosti in te nauke si prisvojiti in jih v življenju kazati, naj si bo tako življenje združeno tudi s trpljenjem in preganjanjem. Kdor si tega ne upa, ne pojde v moje kraljestvo. — Drugače pomeni „kraljestvo nebeško“ stan posvečujoče milosti božje v naši duši. Torej pravi Izveličar: Teh osem blagrov je edin gotov pomoček pregnati iz človeškega srca greh in strast in ustanoviti v duši stan posvečujoče milosti božje. Kjer pa je posvečujoča milost božja, tam je tudi Jezus, in kjer je Jezus, tam je gotovo tudi kraljestvo nebeško. — Največje plačilo pa je na zadnje prihranjeno, to je večno zveličanje v nebesih. Le po tej poti more človek varno in gotovo priti v nebesa.

4. Kako se mi zadržimo nasproti tem besedam Jezusovim?

Obljubljeno plačilo — kraljestvo nebeško — to nam je všeč. Tudi nekateri „blagri“, kakor: „krotkim, mirnim, usmiljenim, čistega srca“ so nam pogodu; manj nas vabijo „ubogi v duhu“ in žalostni“; največje težave nam pa dela prav ta osmi in zadnji: „zavoljo pravice preganjanje trpeti“; kar ne moremo ga prav radi imeti; pa ni drugače; brez preganjanja ni nebeškega kraljestva. To je edina pot, ki pelje v nebesa. Jezus je to vedno in vedno ponavljal svojim učencem. „Kdor hoče biti moj učenec, naj zatajuje samega sebe, naj vzame svoj križ na rame vsak dan in naj hodi za menoj!“ Torej spoglejmo, bodimo modri in udajmo se!

Nauki za našo „šolo omike“ so ti: Le s trpljenjem moremo kaj izdatnega in stano- vitnega napraviti za krščansko omiko. Ako pri našem delu za krščansko omiko zade- nemo na nasprotstvo in upor, ne strašimo se, to je dobro znamenje, da smo na pravem potu; to trpljenje je poročstvo zmage.

Šesta vadba.

Praznik sv. Reš. Telesa nas spominja ve- likih skrivnosti sv. vere in velikih milosti presv. zakramenta. Za podlago naše vadbe naj služijo besede Gospodove: „Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje; in jaz ga bom obudil poslednji dan.“ (Jan.

6, 26.) In besede sv. Janeza Krizostoma: „Sv. Obhajilo izpreminja one, ki so bili prej boječi, v leve; zato trepeta peklenški sovra- žnik, ko gleda usta rudeča od krvi Jezusove.“ — Potem pretehtajmo ta-le vprašanja:

1. Kolikega pomena bi bilo pogosto sv. Obhajilo za razvoj krščanske omike med našim ljudstvom?

2. Kaj moremo mi storiti, da zlasti moške privadimo na pogosto sv. Obhajilo?

3. Kolikokrat so v dobi preganjanja kri- stjanov prejeli sv. Obhajilo mučenci?

4. Ali je za mučeniško srčnost potrebno vsakdanje sv. Obhajilo?

Slovinci prvič v Sveti deželi.

(Piše urednik. — Dalje.)

Nekatere kraje in svetišča, ki smo jih vi- deli v Jeruzalemu, sem že opisal. Zdaj pa ostaja še mnogo, mnogo svetih in zanimivih krajev, ki smo jih tudi videli. Ko bi hotel vse to natanko opisati, bi ne bilo zlepa konca. Na- pisala bi se mi cela knjiga.

Zato pa mislim, da namen tega mojega popisa ni in ne more biti, da bi vam natančno opisal vse posamezne kraje, ki jih romarji v Jeruzalemu in njega okolici vidijo. O tem že govore druge knjige. Slovenci imamo Sveto deželo in nje znamenitosti že popisane tri- krat. Opisali so jo v posebnih knjigah Mihael Verné (l. 1857), Luka Jeran (1872) in dr. Fran- čišek Lampe (1892). Razen tega so dobili naši romarji v knjižici »Jeruzalemski romar«, ki so jo dobili pred odhodom v roke, popis jeru- zalemskih svetišč in drugih znamenitosti. Zato mislim, da ni treba iste stvari tolikokrat ponavljati; da je namen mojega popisa, po- dati samo vnanjo podobo ali tek in razvoj našega potovanja. In zato podajam samo sku- pen pregled posameznih krajev, katere smo videli v svetem mestu.

Nadaljujmo najprej s cerkvami, s kate- rimi smo bili pričeli.

1. Cerkev božjega groba in 2. cerkev na Sijonu sem vam že opisal. Razen teh dveh so še sledeče katoliške cer- kve v Jeruzalemu:

3. Patriarhat ali patriarhova stolica, posvečena sv. Imenu Jezusovemu. Lepa cer- kev s tremi ladjami, gotskega sloga. Takoj tik cerkve je palača patriarhova, v kateri pa stanuje tudi druga svetna duhovščina jeru- zalemska: kanoniki in tudi bogoslovci.

4. Cerkev sv. Salvatorja ali Od- rešenika. Farna cerkev jeruzalemska. Pri frančiškanskem samostanu. Lepa in velika cerkev z mnogimi oltarji in s čednim zvoni- kom naše domače oblike. Stoji nedaleč od božjega groba.

5. Cerkev Ecce homo. (Glejte, člo- vek!) Stoji na mestu, kjer je Pilat Jezusa kro- nanega in z rdečim plaščem ogrnjene- ga pokazal ljudstvu; to je poleg križevega pota. Nova, silno okusno, fino, dasi priprosto izde- lana cerkev. Krasen je zlasti veliki oltar. Pri cerkvi so francoske redovnice. Pod cerkvijo dolí kažejo prav tisti tlak, po katerem je Je- zus hodil.

6. Cerkev bičanja. Nekoliko od prejšnje dalje v isti ulici. Bolj mala prepro- sta a čedna cerkvica s tremi oltarji. Stoji na mestu, kjer je bil Jezus bičan. Zidana je bila menda v prvi polovici preteklega stoletja.

7. Cerkev sv. Ane. Tudi lepa in pre- cej velika cerkev. Tudi tukaj je zelo lep velik tabernakelj - oltar. V kriпти pod cerkvijo, pravijo da je mesto, kjer je bila Marija ro- jena. Mal ličen oltarček stoji na tistem me- stu. Pri cerkvi so francoski misijonarji »beli očetje«, ki imajo tukaj semenišče za unijate. Stoji še bolj proti vzhodu v ravno tisti ulici kakor prejšnji dve.

8. Cerkev sv. Štefana. Stoji že zu- naj mestnega obzidja, na severni strani me- sta, blizu Damaških vrat. Nova, velika in krasna cerkev. Pri njej so francoski domini- kani.

To so katoliške cerkve v Jeruzalemu. Omeniti pa moram še 9. armensko - ka -

Tvoji smo, tvoji hočemo biti!

toliške cerkve, katere pa žalibog nismo obiskali, dasi stoji takoj poleg avstrijskega hospica. Tudi ta je zunaj videti nova in lepa cerkev.

Poleg cerkvá je še nekaj kapel, ki so tudi v katoliški lasti. Torej, kakor se vidi, cerkvá katoličanom v Jeruzalemu ne manjka. Tudi, hvala Bogu, v prav dobrem stanu so, da delajo na potnike dober vtisk.

Razen cerkvá je prva stvar, ki jo morajo obiskati romarji v Jeruzalemu, križev pot. Razume se, da smo ga tudi mi obiskali in molili; vsaka skupina zase. Križev pot gre od vzhoda proti zahodu. Dolg je pičlo četrte ure; v desetih minutah bi se morda tudi prišlo, ko bi se šlo naravnost in hitro. Prva postaja je na dvorišču turške vojašnice. Toda turški vojaki, ki stojijo tam okoli, so popolnoma mirni in dostojni. Sploh se nikdo nad tem nič ne spotika, če se kar na cesti moli in pokleka. Do pete postaje je pot precej ravna; od pete postaje dalje se začne vzdigati, pa ne strmo ampak polagoma. Pri peti, šesti in sedmi postaji je znotraj v zidovju kapelica dotične postaje, pri drugih postajah ni nikaškega znamenja, samo na zidu je v kamen vklesan napis, da je tu ta in ta postaja. Ob času trpljenja Gospodovega je šlo mestno obzidje tam, kjer je zdaj sedma postaja; kar je bilo dalje, je bilo zunaj mesta; danes pa je vse to v mestu. Zadnjih pet postaj (10—14) je v cerkvi božjega groba.

Poleg teh svetih krajev si ogledajo romarji tudi tempeljski trg in kar stoji na njem. To je prostor, na katerem je stal nekdanji judovski tempelj; jako velik in lep, čisto raven trg, na vzhodni strani mesta proti Oljski gori. Danes je ta prostor izključno turška last. Na njega sredi stoji Omarjeva mošeja, okrogla, velika in lepa zgradba. Na spodnjem koncu pa še druga, ki se imenuje El Aksa-mošaja, kateri se na prvi pogled vidi, da je predelana v mošejo iz — krščanske cerkve. Bidek je za katoličana ta pogled . . .

Vsak čas se ne more semkaj priti, in posamezniku sploh ni dovoljeno. Skupno pa smo si smeli ob gotovem času vse ogledati, tudi mošejo od znotraj. Pa je združen obisk mošej s pravimi ceremonijami. Natakniti smo morali vrh čevljev coklje, copate ali škarpete, ki jih imajo vedno pripravljene, nekatere tudi prav — strgane. Ker je pa copatov zmanjkalo, smo morali drugi sezuti čevlje in tako, s škarpeti na nogah ali pa s čevlji v roki, smo stopicali ali štorckljali tam okoli po mošejah in po trgu. Druga stvar, ki igra pri vходу v mošejo veliko vlogo, je pa — bakšiš.

Bakšiš, ko greš noter; bakšiš, ko greš ven; za bakšiš pri Turku vse dobiš. Ko bi smel, bi te za bakšiš gotovo spustil noter tudi brez škrapetov! — Omarjeva mošeja je znotraj lepa in dragocena; toda kaj je notri svetišče in središče? Nič drugega kakor velikanska mrzla skala, ki leži tam na sredi skoro po celi dolgosti. O tej skali verujejo Turki, da visi v zraku, da ni podprta od nobene strani. No, mora pač vera Turkov biti živa in močna, da to vidijo, česar ne vidi nobeden drug, oziroma da ne vidijo tega, kar vidijo vsi; zakaj mi smo na prvi pogled videli, da je skala dobro podprta na vseh straneh, da jo pravzaprav le zgornji del moli iz zemlje, drugi je pa v zemlji. Domnevajo, da je bil na tej skali žgalni dar v judovskem tempelju.

Na spodnjem, južnem koncu tega trga, vodijo stopnice pod zemljo. Notri so velikanski, obokani in od silnih stebrov podprti prostori. Imenujejo jih Salomoneve hleve.

Zunaj obzidja, ki obdaja ta trg, na južni strani tik pod zidom, je kraj, kjer Judje jokajo. V petek popoldne smo jih šli gledat. Bilo jih je mnogo, moških in žensk, samo — jok jim ni šel prav iz srca. Nekateri so stali in se pogovarjali, drugi so brali iz hebrejskih bukev, le nekatere ženske so imele prav dobro voljo, jokati se; pa ni hotelo dobro iti, zato se jim je videlo, kako se posili čemerijo.

Razen dosedaj navedenih krajev smo si ogledali še na Sijonu armensko cerkev sv. Jakoba in Kajfovo dvorišče, kjer je bil Jezus sojen ter ga je Peter zatajil, in še nekaj drugih manjših spominskih prostorov. — Na drugem koncu mesta pa, že zunaj mestnega obzidja, blizu cerkve sv. Štefana in Damaških vrat, kraljeve grobove in Jeremijevo votlino, v kateri je menda ta sveti mož spesnil svoje »žalostne pesmi«. — Omeniti moram še ribnika Betezda, kjer je Jezus ozdravil 38 letnega bolnika. Ta je ravno pod cerkvijo svete Ane; a je vsled tega, ker se je mesto pogostokrat porušilo in so se razsipine nabirale na razsipine, tako globoko, da je treba iti zelo navzdol do njega. Pri vrodu je evangeljska zgodba ozdravljenja onega bolnika napisana v raznih jezikih. Dr. Ehrlich jo je napisal tudi v slovenskem jeziku.

Silno zanimiv je mali muzej, ki je tik cerkve sv. Ane v oskrbi belih očetov. Spustili pa so noter samo duhovnike. Tukaj so razstavljeni predmeti, ki so nam znani iz svetega pisma. Videli smo, kakšna so imeli mlinška kolesa, kakšne svetilke, kakšna je bila drahma, cimbele in mnogo, mnogo drugih

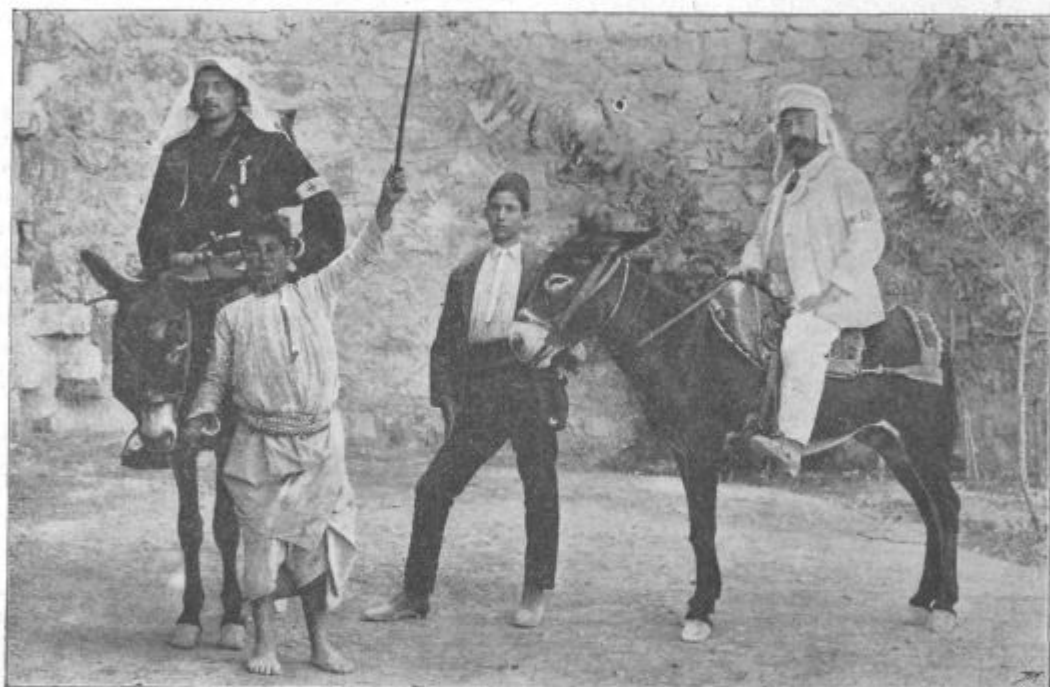
reči, o katerih beremo v svetem pismu. Kdor to vidi, potem sveto pismo vse bolj razume. Ko bi bilo časa, bi bil človek tukaj cele ure in študiral. — Slišal sem povedati, da je še en drug ali celo par takih muzejev, pa jaz drugega nisem videl.

Druga zanimivost so »Šikovi modeli«, to je pomanjšana, iz lesa narejena, pa kolikor mogoče natančna podoba nekdanjega tempe-ljna, ki jo je napravil na podlagi svojih preiskav neki Šik, raziskovavec Jeruzalema. Razkazuje te modele njegova hči, ki od nabranih darov menda tudi živi.

drugega, kakor velik portal ali nizka fasada, drugo se izgubi v zemlji. Je pa ta prostor v lasti razkolnikov, ki so ga ugrabili katoličanom.

Blizu zraven je votlina Jezusove smrtne bridkosti. Tudi to je v cerkev ali veliko kapelo spremenjena podzemeljska votlina, pa ne tako globoka kakor ona. Ta pa je, hvala Bogu, katoliška last. Notri so trije oltarji, na glavnem je podoba Jezusa, krvavi pot potečega.

Za »lučaj kamna« je oddaljen vrt Getzema ni. Tudi tega imajo v lasti in oskrbi

Dva romarja — s častnim spremstvom.

P. Hieronim Knoblehar

G. Karol Polak

S tem bi bile omenjene vse večje znamenitosti v mestu samem. Razen mesta samega je najbližja in najbolj zanimiva Oljska gora s svojimi svetišči.

Oljska gora je na vzhodni strani Jeruzalema. Iz mesta se gre tje skoz Štefanova vrata, ki so na vzhodni strani mesta. Loči jo od mesta dolina Cedron. To je globoka in ozka dolina, po kateri teče v deževni dobi potok, v naših dnevih pa je bila struga suha.

Takoj na vznožju gore so tri znamenitosti. 1. Cerkev Marijinega groba. To ni navadna cerkev, ampak velika podzemeljska v cerkev spremenjena votlina, v katero se gre po mnogih stopnicah. Zunaj se ne vidi

frančiškani. Dobro je ograjen in skrbno obdelan. Na njem stoji nekaj zelo starih in debelih oljk; pravijo, da so še iz Kristusovih časov; no, če že niso same od takrat, so pa vsaj tistih otroci, pognale iz njihovih korenin. — Zraven vrta je v tleh mozaičen tlak stare porušene cerkve. — Nad vrtom gori pa iz zemlje mole tri velike skale, na katerih so baje počivali in spali trije apostoli med Jezusovo smrtno bridkostjo.

Vse to je kmalu na vznožju gore. Vrh gore je pa zelo pokrit s poslopji. Najbolj na kraju proti mestu stoji katoliška »cerkev očenaša«. Francoske karmeličanke imajo pri nji svoj samostan. Tu je enkrat učil Je-

zus apostole očenaš moliti (enkrat ga je učil v Galileji). Zato je po lepem samostanskem hodniku, deloma pa v cerkvi na 32 velikih in lepih ploščah v raznih jezikih vzdani očenaš v steno. Kot 33. pa je prišel mednje naš slovenski. S tem »očenašem« smo imeli nekoliko »smole«. Izdelan je bil v Parizu, v Trstu smo ga vzeli na ladjo, a v Jafi, ko smo stopili na suho, smo nanj pozabili. Šele ko smo prišli nazaj v Jafu, smo ga dobili nekje globoko doli v ladji. Vzel ga je v varstvo sedanji rektor avstrijskega hospica, dr. Leopold Dangelmajer in ga dal vzditati znotraj v cerkvi pri vhodu na levo. Ne smete pa misliti, da je stvar majhna. Plošča je visoka vsaj dva metra, zato je stvar tudi stala precej lepe denarce. Pa naj bo v zahvalo Bogu in v čast slovenskemu jeziku, v katerem zdaj molimo to najimennitnejšo molitev, katere nas je učil On sam!

Ne daleč odtod v smeri proti vzhodu je mesto *Gospodovega vnebohoda*. Na tem mestu stoji zdaj mala in čisto priprosta mošeja, v katero pa smo lahko šli brez vsake ovire. V njej ni nič drugega videti, kakor v tleh ograjen kamen, v katerem se vidi odtisk leve noge, o katerem se pripoveduje, da ga je zapustil Gospod pri svojem vnebohodu. — Turki ne kažejo tukaj nobene nestrpnosti. Na praznik Vnebohoda imajo katoličani tukaj celo sveto mašo.

Dalje proti vzhodu je malo turško selo; za tem naprej pa ruski samostan. V cerkvi

smo slišali peti ruske nune; petje je zelo podobno našemu. Zadaj za samostanom je visoki ruski stolp, ki se vidi daleč na okolu — tje do Mrtvega morja. Pa tudi Mrtvo morje se vidi od tukaj z vrha gore.

Malo pod cerkvijo očenaša je kraj, kjer se je Jezus nad Jeruzalemom jokal (»Dominus flevit«).

Kakor ob vzhodni strani Jeruzalema gre dolina Cedron, tako je na južni in deloma na zahodni dolina *Hinom*. Obe dolini sta precej globoki. Tako da stoji Jeruzalem od teh strani res na gori ali vsaj na griču. Blizu kraja, kjer se obe dolini stekata (na južno-vzhodni strani mesta), je potok ali ribnik *Siloe*, znan iz evangelija, ker je Jezus tukaj ozdravil sleporojenega.

Onstran doline *Hinom* na jugu je gora slabega sveta, ker je tukaj *Kajfa* dal svet, Jezusa umoriti. Malo bolj proti vzhodu pa gora *pohujšanja*, (se drži oljske gore), na kateri je Salomon daroval malikom.

Na pobočju gore slabega sveta je apostolska votlina, v kateri so se apostoli skrivali, ko so Jezusa vjeli; in blizu tam tudi *Hakeldama* ali *njiva krvi*, katero so kupili za 30 krvavih Judeževih srebrnikov v pokopavanje tujcev.

S tem smo omenili vseh glavnih stvari v mestu in najbližji okolici. Prihodnjič gremo pa v njega bolj daljno okolico.

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Romanja v Rim. Sv. oče Pij X. so poslali vsem škofom okrožnico, v kateri izražajo željo, naj bi katoličani priredili l. 1912. večja romanja v Rim. — Sv. oče so se popolnoma pozdravili.

Telesne ostanke † kardinala **Ledochowskega**, ki je umrl l. 1902. v Rimu, bodo prepeljali na Poznanjsko, kjer je bil svoj čas škof. Ker se ni pokoril državnim postavam ob času verskega boja l. 1874. na Nemškem, so ga obsodili v ječo, kjer je moral trpeti dve leti. V tem času je bil imenovan za kardinala. Kardinal Ledochowsky je torej mučenec, ki se je neustrašeno boril za svobodo svete Cerkve.

† **Kardinal Benjamin Cavicchioni**, v Rimu je v noči od 17. na 18. aprila umrl 75 letni kardinal Cavicchioni, rodom Italijan. Bil je poprej poslanik v Južni Ameriki, kot kardinal pa član raznih kongregacij.

Vojaški škof je postal prelat Emerik Bjelik, ki je služil kot vojaški duhovnik že od leta 1888. dalje, in sicer v Sarajevu, potem v Požunu in na Dunaju.

Pomemben dan. Dne 13. junija bo letos velepomemben, kajti odločilo se bo, kakšni boje bodo vladali našo širšo domovino. Za vse, ki osebno ne posegajo v volilni boj, velja — moliti, da bi prišli na krmilo boje krščanski, možje reda in dela. Volilci pa naj se zavedajo, kako vestna in odgovornosti

polna naloga jih čaka. En glas je lahko odločiven!

Zastopnik Avstrije pri sv. stolici, novi poslanik pl. Schönberg-Hartenstein, je bil sprejet dne 25. aprila pri sv. očetu Piju X. v Rimu. Poslanik je sv. očetu izrazil v imenu cesarjevem posebno spoštovanje ter je poudarjal, da se bo trudil, da bodo vladale najboljše razmere med avstrijsko državo in med Vatikanom.

Lurška božja pot. Lani je bilo v Lurdu 174.621 romarjev; med njimi sta bila dva kardinala, 13 nadškofov in 71 škofov. V zdravniški pisarni se je oglasilo 477 zdravnikov. Protestant dr. Jelliffe iz New-Yorka je rekel: „Srečen sem, da morem izjaviti, da je tu izključena vsaka misel na kako prevaro.“

Visoko starost je dosegel bavarski princ-regent Luitpold; praznoval je te dni 90 letnico rojstva. Ob tej priliki je dobil tudi od papeža Pija X. brzojavno čestitko, v kateri mu sv. oče želijo, da bi vrsto njegovih slavnih dejanj še prekosilo število let.

Albanci, črnogorski sosedje, so že dalj časa v boju zoper Turke. Katoličanov je doli okrog 170.000, ki jim mladoturška liberalna vlada vsiljuje mohamedansko vero in turški jezik. Radi tega je umevno, da so ondotni katoličani in drugi kristjani prijeli za orožje, da so se dvignili in da si hočejo s silo priboriti, oziroma obdržati svoje pravice, in braniti svojo vero in svoj jezik. Turčini, ki imajo že precejšnje izgube in ki so se morali že dostikrat umakniti, požigajo kristjanom cerkve in domove.

Skupen pastirski list bodo izdali te dni ogrski škofje zoper skvarjenost in nenravnost.

Portugalska revolucionarna vlada je izdelala postavo o ločitvi Cerkve od države; vsebina teh določil je pa taka, da se mora zgražati nad njimi tudi človek, ki ni ravno bogve kako naklonjen Cerkvi. Duhovščina v Lissabonu se je zbrala pri ondotnem patriarhu ter se je izrazila, da je pripravljena za vse žrtve in za brambo katoliške Cerkve do skrajnosti. Enake izjave so podpisali duhovniki tudi po drugih portugalskih škofijah.

Pogum velja. Nedavno se je predstavilo odposlanstvo 15 španskih gospá, na čelu mejna grofinja pl. Comillas, žena najbogatejšega španskega veljaka, ministrskemu predsedniku Canalejasu, da je ugovarjalo in protestiralo zoper Cerkvi sovražno delovanje. Mejna grofinja je zatrjevala, da prihaja v imenu 200.000 članic ženske zveze Srca Jezusovega ter v imenu vsega španskega ženstva. Ministrski predsednik se je izgovarjal, da ga

pri njegovem ravnanju vodijo važni domovinski oziri. Dame so nato odgovorile: Nad domovino in nad vsem drugim je za nas katoličane Bog, naš Gospod!

Po domovini.

Ljubljanski gospod knezoškof so se odpeljali dne 20. aprila na znanstveno romanje v Sv. deželo. Obiskali bodo vse znamenitejše kraje, ker nameravajo spisati večje literarno delo. Na popotovanju jih spremlja provincial P. Placid.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji: Župnija Senožeče je podeljena č. g. Janezu Bešter, župnijskemu upravitelju istotam; Bohinjska Bistrica pa ondotnemu administratorju č. g. Frančišku Žvan. — Duhovni svetnik č. g. H. Dejak, župnik v Vrhpočju na Vipavskem, je stopil v stalni pokoj. — Za škofijskega tajnika v Ljubljani je imenovan č. g. I. Marenčič iz Kranja.

Tržaški škof dr. Andrej Karlin je na tihoo nedeljo prvkrat pridigoval v cerkvi sv. Antona, in sicer slovensko. Razume se, da je judovski list „Piccolo“ takoj zagodrnjal. Čudno! judovski, liberalni in drugi njim podobni ljudje se jeze, ako škof svojim vernikom govori v domačem jeziku, dasi sami nikdar ne poslušajo božje besede. Naj le pridejo v cerkev; škof bo tudi njim po italijansko povedal, kakšne dolžnosti imajo in kaj jim je treba storiti, če hočejo, da bodo poštene kristjani.

Nesreča. V Hinjah je na velikonočno nedeljo zadel zvon dijaka Frančiška Pelc v sence s tako silo, da je na mestu umrl. Med procesijo je pritrkaval z drugimi fanti; po neprevidnosti je prišel v bližino zvona, ko je hotel pogledati procesijo, pa ga je zadela taka nesreča. Bil je zelo priljubljen, pošten in nepopačen mladenič. Namesto nazaj v šolo, — je šel v grob.

Zagovorniki (?) ženske časti. Kako globoko se je zarinilo sovraštvo do Cerkve med neke vrste ljubljanskega prebivalstva, je pokazalo ostudno obnašanje najete fakinaže nasproti učiteljicam iz uršulinskega reda in proti šolskim sestram, ki so kot svobodne državljanke prišle oddat glasove na volišče ter izvrševati volivno pravico, ki so jo dobile kot odgojiteljice ljubljanske ženske mladine. Tudi splošno priznani liberalni listi dunajski, graški, praški in drugi obsojajo divjaško početje poulične drhali, ki se je obnašala kot pobesneta, ko je zagledala vrle naše redovne učiteljice. Na odgovornost treba poklicati tiste, ki so te škandale uprizorili, oziroma jih niso preprečili. Gorje vam zapeljivcem in pohujšljivcem, ki celo dijaštvo zavajate na to ne-

varno pot! Pride dan obračuna, kajti pošteno ljubljansko prebivalstvo se zgraža nad takim lopovstvom ter se bo še v večjem številu pridružilo S. L. S., ki je že pri zadnji volitvi v občinski svet ljubljanski kar namah priborila 14 zastopnikov. Načelstvo slov. ljudske stranke je bilo kmalu po volitvi sklicalo protestni skod žensk in volilk zoper sramotilce

ženskega ponosa in časti. Na tem svečanostnem in veličastnem shodu je ljublj. žcnstvo odločno obsodilo pceestno drhal in vse tiste, ki so se tako spozabili, da so Ljubljano na ta način oblatili pred vnanjim svetom. — Mi pa kličemo: Ženstvo krščansko! Na tebi je, da ohraniš Ljubljano neomadeževano, čisto in krščansko!

Književnost.

„Mali protialkoholni katekizem“ za male pa tudi za velike ljudi.

Mala drobna knjižica ima le 12 strani, 33 vprašanj, dve podobici, eno molitvico in eno pesmico. Stane samo 10 vinarjev; na vsakih 10 eden povrh. — Ta drobna knjižica naj bi se pač vpeljala po vseh šolah! Starši naj z veseljem dajo svojim otrokom po 10 vinarjev, da jo kupijo, ker bodo s tem na drugi strani tisočkrat več denarja prihranili; prihranili si pa tudi mnogo skrbi in žalosti, če bodo njih otroci zdržni in trezni. — Če starih pijancev ne moremo vseh spreobrniti (nekateri se že tudi spreobrnejo, če postanejo popolni abstinentje; poznamo take), a če večine starih ne moremo poboljšati, vsaj mlade obvarujmo pred kugo pijančevanja! In ta katekizemček jim bo k temu pripomogel. Zato naj bi ga dobil vsak slovenski otrok v roke, — potem bo čez 30 let v tem oziru drugače po naši domovini. — Starši in prijatelji mladine, kupite ga

malim! Gospodje katehetje vam bodo pri tem gotovo radi pomagali. Pa tudi sami, je prav, če ga preberete; ne bo škodovalo. Ta mala knjižica naredi lahko med nami veliko dobrega, če se bo razširila. Naroča se v Katoliški bukvarni v Ljubljani.

Srce Jezusovo vse hvale najbolj vredno; 21 pesmi na čast presv. Srcu Jezusovemu uglasbil Frančišek Kimovec, odobril častiti kn.-šk. ordinariat v Ljubljani. — Cena partituri K 2.40, glasovi po 50 vin. — Katoliška Bukvarna v Ljubljani je pravkar v zelo lepi obliki izdala hvalevredno zbirko, katera obsega 21 napevov in sicer: 6 mašnih, 11 raznih, tri blagoslovne in eno slovesno hvalnico (150. psalm; veličastna skladba za slovesne prilike). — Odkar je pobožnost presv. Srca Jezusovega splošno vpeljana, smo pogrešali take zbirke kakor je omenjena; je torej našim cerkvenim zborom prav dobrodošla. — Želimo, da bi v obilnem številu segli po nji in na čast božjemu Srcu gojili te lepe, v najpobožnejšem duhu in lahkem slogu zložene napeve, ki se dobivajo in naročajo v Ljubljani. — Strokovnjaško oceno prinese „Cerkveni Glasbenik“.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Nameni sv. očeta. — Vsi škofje katoliškega sveta. — Volitve za državni zbor v Avstriji. — Tržaška škofija. — Versko življenje na Koroškem. — Katoliško gibanje med Hrvati. — Mladina po mestih. — Naši rojaki na tujem. — Delo za treznost. — Zedinjenje razkolnikov. — Misioni med pogani. — Da bi nas Bog varoval nagle neprevidene smrti. — Vsi, ki bodo ta mesec umrli.

Zasebne zadeve: Neka žena za srečen izid sitne pravde. — Marijina družba

v Velikem Dobu pri Komnu priporoča eno nevarno bolno sestro. — Neka Marijina hči, da bi bila sprejeta v samostan in za stanovitnost do smrti.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo: T. M. iz Ljubljane luški Materi božji. — M. Švara iz Gabrovice pri Komnu. — A. M. Marijino Celje nad Kanalom za ozdravljenje brata-duhovnika

Pravila za „vrtce Marijine družbe“.

Prihajajo nam poročila, da misel o teh „vrtcih“ ugaja, in da so misli, razvite z zadnjih dveh uvodnih člankih „Bogoljuba“, prave in takorekoč rešivne.

Ker nekateri žele imeti že pravila za te „vrtce“, jih danes prinašamo. Ta pravila bodo zaenkrat kratka in preprosta. Kakor pri družbah sploh, tako nas bo tudi pri vrtcih učila izkušnja, kaj je najbolje. Zato se bodo pozneje kdaj izdala natančnejša pravila in navodila; za sedaj zadostuj to-le:

1. Takoj po prvem svetem obhajilu — ali pa že pri pripravi — se otroci povabijo, kateri žele (hrepené, aspirirajo) v Marijino družbo stopiti. (Marijina družba namreč bo hranila in gojila sadove prvega svetega obhajila).

2. Glavna dolžnost in obveza je, da od prvega svetega obhajila dalje gredo k izpovedi in sv. obhajilu vsaj vsak mesec. (Če namreč to dosežemo in to težavo premagamo, zlasti pri fantih, smo dosegli veliko reč in glavno stvar pri Marijini družbi. Pogostno, vsaj mesečno sveto obhajilo med moško mladino in moškim spolom sploh je pa mogoče doseči le, če se to vrši od prvega obhajila dalje nepretrgoma. Ako se namreč vedno v tem vadi, mu preide v navado, v kri in meso in potem mu je lahko. Kakor se pa enkrat pretrga ali

koj od vsega početka ne izvršuje, potem skoro ni več mogoče doseči).

3. Molijo naj vsako jutro in vsak večer po eno češčenomarijo.

4. Nekaterikrat na leto, recimo štirikrat, naj jih vodnik zbere skupaj, da jih potrdi v dobrih sklepih, opominja k dobremu, zlasti k vztrajnosti, in kontrolira, če pač vsi še izvršujejo bistveno dolžnost mesečnega svetega obhajila. Pri takem sestanku naj se kaj malega moli

5. Da imajo nekaj vidnega pred seboj, naj se jim da kaka podobica Materie božje, kakršne so se časih dajale pri pravem sprejemu v Marijino družbo, (Cfr. Vodnik marijanski str. 51).

6. Istotako naj se jim da svetinjica M. B. (takozvana „čudodelna“), ki naj jo nosijo pod obleko; če jih veseli, pa lahko tudi vidno. — Izročitev teh dveh vidnih znakov se lahko (po kratkem nagovoru) izvrši že na dan prvega svetega obhajila popoldne (če so razmere temu primerne) — ne da bi se delal s tem kak pritisk na tiste, ki se za to niso priglasili ali bi se s priglašeni sicer sploh kaj drugače ravnalo kakor z nepriglašeni, kar bi na oboje slabo vplivalo.

7. Ko izstopijo iz vsakdanje šole (na Kranjskem in Primorskem, na Štajerskem še ne; torej sploh okoli izpolnjenega 12. leta) — ako so ostali vztrajni in

se izkazali vredne — prestopijo med novince ali kandidate Marijine družbe. Takrat se jim izročé pravila družbe same in odtlej se imajo udeleževati vseh družbenih prireditiv: shodov, skupnih zakramentov in procesij, — samo pravic še nimajo, dokler se pri izstopu iz ponavljavne šole, to je okoli 14. leta starosti ne sprejmejo kar mogoče slovesno med prave ude z vsemi dolžnostmi in pravicami. — Kateri se niso izkazali vredne ali še dosti zanesljive, se ali odložé na poznejši čas ali če sploh niso za to, odklonijo. — Taki pa naj bi vstopili vsaj v kako necerkveno katoliško društvo.

Toliko zaenkrat — za poskušajo. Dobrohotni nasveti, potrjeni po skušnjah, se rade volje sprejemajo in se bodo uporabili v splošno korist.

Hvala Bogu, **mladeniške družbe se zopet oživljajo in poživljajo.** — V nedeljo, 14. maja smo vpeljali zopet novo mladeniško družbo v Šmarju pod Ljubljano. Sprejetih je bilo 24 fantičev v starosti 14. let. — Vedno bolj prodira prepričanje, da le krepka verska podlaga nam more dati zanesljivo-dobrih fantov. In ta podlaga se mora začeti staviti čimprej mogoče.

Naj se vzbujajo (najprej stare zapale, potem tudi nove) mladeniške Marijine družbe; naj rastejo in cvetol

Otroci sveta in otroci Marijini.

Zadnjič smo že v drugič primerjali otroke Marijine z otroci sveta, zlasti socialnimi demokrati. Postavili smo jih v štric in jih primerjali, kateri so bolj jaki, bolj odločni, bolj navdušeni za svojo stvar. V štirih rečeh zlasti smo jih primerjali in na našo žalost videli, da nas otroci sveta marsikdaj močno prekašajo in zadej puščajo.

Število Marijinih družabnikov ni majhno. O, ko bi vsi ti otroci imeli toliko ognja v sebi kakor otroci sveta, kaj bi se dalo narediti! Da bi bili Vi videli zadnjič pri volitvah v Ljubljani, kako so se otroci sveta — zlasti nekatere liberalne ženske — kako so se gnali! Cel dan na straži, s jezikom in rokami, s silo in zvijačo, z dovoljenimi in nedovoljenimi sredstvi — vse, vse so poskušali, da bi nekaj več glasov vjeli. Pa ne samo en dan. Že prej so cele tedne in tedne delali podnevi pa tudi ponoči — brez plačila. Človek jih mora nehote občudovati in se vprašati: Zakaj se jim vendar gre? In mi, ki vemo, zakaj se nam gre, — ali nimamo če je treba kaj dobrega storiti, polno izgovorov: enkrat je prevroče, drugič premraz; enkrat ni denarja, drugič ni poguma itd... Po pra-

vici nam očita modri Tomaž Kempčan: „Daleč hodijo ljudje za majhnim dobičkom, za večno življenje pa se mnogi komaj premaknejo. Sram te bodi zato, leni in mrmrajoči služabnik, ker se drugi bolj trudijo za pogubljenje, kakor ti za večno življenje.“ (III 3).

Zdaj pridemo še do zadnje točke, v kateri se moramo primerjati s socialnimi demokrati. Poslušajte šolskega oskrbnika, kako pravi o rdečih bratih: Darežljivi so in veliko nabero za namene svoje zveze. Zato je njihova zveza močna in je dosegla marsikje po svetu že velikih uspehov.“

Zares, zopet moram občudovati otroke sveta — socialiste. Kako veliko plačujejo v svoje namene in kako radi, dasi od tega nimajo skoro nič! Od njih denarja prijetno in razkošno žive njih vodniki in zapeljivci: oni se pa tolažijo, da bo že enkrat bolje — na zemlji namreč, za nebesa ne vprašajo.

Kako je pa v tem oziru z Marijinimi družabniki? No, tega vam nočemo očitati, da niste radodarni. Tudi nečemo, da bi vam Marijine družbe napravljale ve-

liko stroškov in plačevanja. Tako nespametni bi pa ljudje spet ne smeli biti, kakor so nekateri starši — prav veliko takih ni, a dobe se pa že — ki otrokom svojim zato branijo v družbo, „ker je pri družbi treba plačevati“. No, zaradi Marijine družbe pa grunt že ne bo prišel na kant, če za kaj drugega ne bo! En par grošev na leto je pa dekletovo ali fantovo poštenje tudi še vredno!

Velikih stroškov vam Marijina družba in krščansko življenje sploh ne napravlja, — kaj malega za dobro stvar dati se pa tudi ni treba bati. Pomislimo samo, koliko izmečejo ljudje za druge, večkrat nepotrebne in škodljive stvari! Ali Vam je znano, da pride za pijačo pri nas na vsakega človeka, velikega in najmanjšega poprek 60 K na leto, za družino s petimi udi pa 300 kron! 300 kron na družino, to je res že denar! S tem se lahko že plačajo davki, ali stanovanje ali se otrokom obleka kupi. O, pa za pijačo jih ni škoda! — Pridi pa do teh ljudi in jim reci, naj se naroče na Bogoljuba ali na drug dober list, kaj ti bodo rekli? Nimamo denarja, je že toliko plačevanja itd. Saj bi jim človek že ne zameril toliko, ko bi povsod tako varčevali! A denarja je škoda le za dobro stvar, za kako neumnost ne. Koliko pa stane Bogoljub? Toliko kot dobra dva litra vina! Vprašam: Kdo nima za dva litra vina na leto? Še berač ima toliko. Od česa pa imaš več dobička: od dveh litrov vina ali od dobrega časnika? Kako hitro je vino po grlu — parkrat usta odpreš, pa je vsega konec — in koliko dobička in užitka imaš od časnika celo leto!

Iz tega vzroka pa povem, da me v resnici žali, ker Marijine družbe za Bogoljuba še vedno premalo store. Ne toliko iz drugih vzrokov; ampak najbolj ravno zaradi tega, ker moram sklepati, da družabnikom manjka

tistega ognja, tiste gorečnosti, tiste gibčnosti, katero imajo in razodevajo — otroci sveta. In zdaj smo pa zopet skupaj: Otroci sveta so modrejši v svoji vrsti! Kako je razširjeno socialdemokračsko in liberalno časopisje, — katoliško pa v primeri s tem kako slabo!

No, pri nas Slovencih ni tako slabo kakor drugod po svetu, — a dalo bi se še dosti več storiti. Dasi smo že večkrat poudarjali: Noben družabnik bi ne smel biti brez družbenega glasila! in: družbeno glasilo brati je skoro tako potrebno kakor k shodom hoditi — je vendar število Marijinih družabnikov še vedno trikrat večje kakor število naročnikov, dasi je še mnogo naročnikov, ki niso v družbi. Ljudje ne vzamejo naših besedi za resno. Pač nekateri že! Z Gorenjskega nekje vprašuje neka skrbna prednica, če sta pri eni hiši dve ali tri sestre v družbi, ali mora imeti vsaka svojega Bogoljuba? Bodi takoj odgovor dan: Ne, tako daleč ne gre naša zahteva; za eno hišo zadostuje en list. — A ta, ki to vprašuje, vzame naše besede vendar za resno. Ona kaže, da ima res dobrega pravega duha. Marsikje pa to reč premalo zaresno vzamejo. Poprek ima približno šele vsak četrti ali peti družabnik svoje glasilo. Kje smo še! In ker so nekatere družbe v tem oziru zelo pridne, so toliko bolj daleč zadej druge! Ne moremo drugače, kakor da sklepamo iz tega, da jim manjka gorečnosti, manjka duha. Če v tem niso goreči, ali bodo v drugem? Morda, a ni prav verjetno.

Boste rekli, zakaj pa to tolikokrat ponavljate. To je vendar samo ena stvar! — Vprašam: Zakaj pa zdravnik človeka potipa samo na enem kraju, za žilo, pa ve, pri čem da je? ...

Oh, res je še vedno: otroci sveta so modrejši v svoji vrsti kako otroci svetlobe!

Cerkvene družbe in volitve.

Cerkvene družbe; Marijine družbe in tretji red ali kakorkoli se že imenujejo, ki imajo namen kristjane raznih stanov zbirati in napeljavati k popolnejšemu življenju, nimajo same na sebi nič opraviti z volitvijo ali sploh s politiko.

Toda posamezni udje imajo pa vendar večkrat pravico volitve, in tu je vendar treba, da vsak ve, pri čem da je in kako ima ravnati.

Ena prvih zahtev cerkvenih družb je, da njih udje živo z Cerkvijo čutijo; to se pravi: da se zanimajo za Cerkev, za božje kraljestvo na zemlji, da jih veseli njega napredek, žalosté pa stiske in krivice, ki se Cerkvi prizadevajo. Skratka: biti morajo pravega katoliškega duha.

Liberalce ali liberalke imeti po takih družbah, — še tega se manjka! Ljudi, ki eno svečico prižigajo Bogu, drugo pa hudiču — take bi Jezus, kakor je sam rekel, izpljunil, in cerkvene družbe jih ne smejo trpeti v svoji sredi! Kaj pomaga, če ti sam zase še tako lepo moliš, v javnosti pa pomagaš, da pridejo do moči in veljave ljudje, ki Cerkev in vse, kar je cerkvenega, črtijo, ji težave delajo, krščansko življenje zavirajo in bi najrajši vse skupaj zatrli. Kako gre to skupaj?

Pri zadnjih občinskih volitvah v Ljubljani se je primerilo, da je par takih oseb, ki hočejo veljati za pobožne, iz tretjega reda ali Marijine družbe, volilo liberalno. To je v resnici škandal! Kaj storiti z njimi? Nič drugega kakor brez vsakega obotavljanja in pomišljanja jih izključiti v svariven zgleđ vsem drugim! To je edini pomoček, da se reši čast družbe, na tako sramoten način oskrunjena.

Seveda so se pa drugi toliko bolj zavedali svoje dolžnosti v tem oziru in jo tudi storili, kar je edino pravo.

Ob tej priliki pa še eno besedo, ki se je — kakor kaže — ne upa spregovoriti noben drug list; »Bogoljub« si pa ne da vezati ust od nobenih ozirov. — Mislimo namreč na ljubljanske Nemce. Ti so imeli med svojimi kandidati, kolikor nam znano, enega rojenega protestanta, in kar je še hujše, tri odpadnike od katoliške vere, in sicer na prvih mestih. Na isti listi z odpadniki vred so bila pa zadej tudi imena kongreganistov!! Kako gre pa to skupaj?! Kar je škandal pri Slovencih, je ravnotako pri Nemcih, toliko bolj, ker to niso navadni liberalci, ampak grdi apostati!

In pri nadomestni deželnozborski volitvi je bila ravno tista. Nemci med svojimi 4—500 volivci niso imeli nobenega drugega za kandidata kakor zopet apostata! Nemška politična stranka v Ljubljani je po svojem bistvu skoz in skoz liberalna. To priča že dovolj jasno to, da imajo ravno apostatje pri nje vodstvu glavno besedo. Pa dasi se bije politični boj med rodnimi brati, da presega že meje dostojnosti, se ne dobi nikdo, ki bi Nemcem to povedal. Mi pa nimamo nobenega vzroka, resnice prikrivati. Take stranke in takih rojakov bi katoliški Nemci nikdar ne smeli podpirati. To se pravi narodnost staviti nad vero. Ko bi Slovenci to storili, bi mi obsojali; zato obsojamo tudi pri Nemcih. Katoliški Nemci bi se morali sami zase organizirati; ali ako so za to prešibki, bi morali voliti može krščanskega prepričanja druge narodnosti. To zahteva katoliški princip, ki je neskončno vzvišen nad narodnim.

Torej vsi: Slovenci in Nemci, s cerkvijo misliti in čutiti in sovražnikom Cerkve nikoli in pod nobeno pretvezo roke podajati!

Dekleta, učite se od fantov!

Od neked nam poročajo: Povem naj Vam lepostorjo od nekega našega fanta. Star je 20 let, pa živ, kolikor more biti zdrav fant pri teh letih. Lansko jesen je prišel v gostilno, kjer je bil ples, v domači vasi. Sedi za mizo, pa ga začno, naj gre plesat. „Ne bom plesal.“ Čedalje bolj so silili vanj. Seže v žep pri suknji, vzame ven svetinjo Marijine družbe, jo položi na mizo in pravi: „Pri tej-le sem obljubil, da ne bom plesal, pa ne bom!“ Nobeden več mu ni rekel besede za ples... To mi je vesela pripovedovala njegova mati, in sam je tudi potrdil. — Pa še eno. Letos pred pustom je kakor vsako leto napravila naša požarna bramba veselico. Načelnik pride prosit dekleta Marijine družbe, naj gredo prodajat srečke. „Če bo ples, ne gremo sploh

nič zraven. Lansko leto so ravno na tej veselici štiri malo plesale, eno je še oče silil, pa so bile izbrisane. Plesale bi itak ne, pa tudi ne gremo nič zraven, če imate godca.“ Načelnik je obljubil, da ne bo plesa. Pa so šle. Nekaj čez deveto uro pride nekaj fantalinov in liberalcev z muziko. Že je zavpil eden: „Zdaj se začne veselica, ples!“ (Te besede imajo naši fantje še sedaj za šalo, da se smejejo.) Fantje in možje Marijine družbe stopijo pokonci: „Nocoj ne bo nobeden plesal.“ Nekaj časa je precej šumelo in grmelo, nesreče pa ni bilo nobene. Naši začno peti, muzika je pa šla ven in za njo tisti liberalci in liberalni pobje. Hudi so bili, pa pomagati si niso mogli. Marijina družba jim je vzela „veselico, ples“.

Nebo in zemlja Te blagruje...

Ko prvi vetrič je zapihal,
Mariji v slavo je zadihal,
in zvezdice so zablestele,
Mariji v slavo zažarele;
sam Večni jih je v venec zbral,
da v vencu njenem lesketajo
in v njeni kroni se igrajo,
da lepšajo ji prestol zal.

In solca žar in luna mila,
svoj prvi soj sta posvetila
obljubljeni Kraljici raja,
Kraljici cvetk, Kraljici maja;
ves raj jo gleda in strmi. —
O umotvor modrosti božje,
obseva luna ti podnožje,
obličje solnce ti zlati!

Zapele so krilate ptice,
v naravi vsklile so cvetice;
akordi mični, novi spevi,
prijetni vonji in odmevi
so spluli v prvi ti pozdrav.
In v tistem hipu, o Devica,
postala stvarstva si Kraljica,
nebes in zemeljskih višav.

Nebo in zemlja sta strmela,
ko zarija si zažarela;
pozdravil raj Te je, Devica,
pozdravlja sveta Te Trojica:
pozdravljena, prelepa vsa!
Pozdravljena, o hčerka zvesta,
vsa lepa, blažena nevesta.
brez sence greha madeža!

Vsa zemlja se s Teboj raduje,
človeštvo srečno Te blagruje;
vsa ljudstva, narodi, jeziki.
donijo v čast Ti glasni vskliki:
o, glej nizdol nas, Mati Ti!
Poslušaj milo-glasne speve
in varuj nas v dolini reve,
Ti rajska krona vseh stvari!

J. U. Limbarski.

Kako se gibljemo.

Družba sv. Marije milostljive v Trstu.

Za glavni družbeni praznik pripravljale smo se z velikim veseljem in gorečnostjo z osem-dnevnimi vajami, katere je vodil preč. g. o. Ksaver Tomc, duhovnik Jezusove družbe, v cerkvi Srca Jezusovega zjutraj in popoldne. K govorom hitele smo kolikor so nam stanovske dolžnosti dopuščale. Ognjevite besede govornika niso šle mimo nas, poživile so naša srca k pravi gorečnosti in obrodile bodo obilo sadu.

Nad vse slovesna je bilu sklepna po-božnost 30. aprila v armenski cerkvi, katere so se udeležili tudi prevzv. g. škof dr. Andrej Karlin. Ob 5. uri zjutraj imeli so prevzvišeni sv. mašo, kratek govor pred skupnim svetim obhajilom, katerega se je udeležilo 444 oseb, v cerkvi Srca Jezusovega 300, v raznih drugih cerkvah nad 300. Popoldne v sklepnem govoru so prevzv. nam na srce polagali češčenje B. D. M. in sprejeli 27 kandidatinj v Marijino družbo. Sreča je sijala raz lic novo sprejetih. Neka novinka je pravila, kako bo pisala materi: praznovala sem oni srečni dan, po katerem sem hrepenela postati hči ne-bešké Matere; srečna, nad vse srečna! Ni treba se vam več bati, čeravno ločena od vas, nahajajoča se v sredi pretečih nevarnosti. Ona, kateri sem se posvetila, me ne bo zapustila. — Prevzvišenemu pa izražamo najsrčnejšo zahvalo za njih ljubeznivost, iskrena hvala za udeležbo tudi preč. kanoniku F. Koscu, veleč. gg. dr. M. Vraberju in J. Ukmarju. Č. p. Tomcu pa kličemo: Bog plačaj trud in požrtvovalnost!

V Kožbani ob beneški meji imajo poleg stotnije vojakov tudi četico Marijinih hčerá, ki so 23. aprila, na god sv. Jurija, tukajšnjega patrona, slovesno bile sprejete v vojsko Marijino. Malo jih je — 16 članic in 6 novink — pa so krepke in junaške dovolj, da se ne ustrašijo trojnega sovražnika: hudobnega duhá in svetá ter poželenja mesá... V boj — za Marijo in Jezusa!

Trbovlje. K letu se zopet oglasi trboveljska Marijina družba; mogoče so si že nekateri Marijini častilci mislili, da smo v Trbovljah že zadremale, pa to se ni zgodilo. V pretečenem letu smo imele šestkrat skupno sv. obhajilo, ravnotolikrat tudi nauk za Marijino družbo. Kakor vsako leto, tako smo tudi letos pohitele dne 11. maja k cerkvi Marijini v Reki ter tam kar najlepše počastile Kraljico majnikovo. Pojoč lavretanske litanije smo prišle v cerkev, kjer je bilo najprvo spovedovanje, potem govor. Po nauku

je bila slovesna sv. maša pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom; med sv. mašo pa skupno sv. obhajilo. Ko je vse končano, gremo v župnišče, kjer so nam dobri gospod župnik Albin Slavec pripravili potrebnega okrepčila. Po obedu so sledila predavanja in ena deklamacija. Za odhod se zberemo zopet v cerkvi ter pojoč lavretanske litanije zopet odidemo.

Dobrova pri Ljubljani. Na god sv. Florijana (4. maja), ko ljudje pri nas praznujejo, je šla naša Marijina družba na božjo pot v Velesovo. Zelo je sicer deževalo, toda dekleta se niso dala oplahiti. In to vztrajnost je Bog poplačal: zvedrilo se je. Ob 3. uri zjutraj smo jo odrinile z Dobrove, ob pol 12. uri smo dospeli v Velesovo, vse tešč, ker smo hotele iti k sv. obhajilu.

G. župnik Brešar nas je razveselil z lepim in jako primernim nagovorom, v katerem nam je na njemu lasten izviren način priporočal — ponižnost, ki se kaže v pokorščini do predstojništva. Poživljene in vesele smo se vrnile domov. — V nedeljo potem pa nam je g. vodnik povedal zgodovino Velesovske cerkve in samostana. — Naj še dodam, da smo imeli na Dobrovi od 11. do 19. marca sv. misijon, katerega so vodili gg. lazaristi: Nežmal, Klančnik in Plantarič. Bil je prav dobro obiskan. Sad sv. misijona se kaže med drugim tudi v tem, da je dobila Mar. družba nad 50 novink.

Dolenjvas pri Ribnici. Naša dekliska Marijina družba lepo uspeva. Članice pridno in z vnmemo pogosto prejemaajo sv. zakramente, mnoge vsak dan. Doslej šteje družba 136 deklet, novink se je pa zopet veliko oglasilo za sprejem. Belo nedeljo smo imele prvo sv. obhajilo; obhajanih je bilo mnogo otrok, in ti se sedaj večinoma udeležujejo vsakdanjega sv. obhajila. V teku kratkega časa se je prenovila naša župna cerkev od zunaj in znotraj, da se zdaj lahko prišteva med najlepše.

Ribnica. Med naročniki upamo da nismo zadnji, a med dopisovalci smo prav blizu konca. Poročali smo že o odsekih, ki smo jih že ustanovili, pa jih še ustanavljamo. Sad svetega misijona se kar vidoma razodeva. To se kaže v pogostnem, da, vsakdanjem prejetanju sv. obhajila, h kateremu v prav velikem številu pristopajo. Glasna molitev in lepo petje je pomaglo, da verniki v velikem številu ostajajo pri molitveni uri. Tudi izobraževalno društvo vrlo napreduje. Sredi majnika bo priredila družba krasno igro v proslavo majnikovi Kraljici.

Bloke. Letošnjo pomlad je obhajala Marijina družba svojo desetletnico. Prelep spomin je praznovala s tem, da je priredila svojim članicam duhovne vaje. Vodil jih je preč. g. Kovačič z Rakovnika, ki je z vneto malo manj kot en teden deloval med nami. Duhovne vaje so se razvile v pravi misijon, ki se ga je udeleževala cela fara. Na praznik Marijinega Oznanenja je bilo popoldne slovesno sprejetih 42 novih članic. Slovesnost se je končala z lepo igro „Mater Dolorosa“. Ustanovitelj naše Marijine družbe g. Jernej Prijatelj že počiva v hladnem grobu tam v Podkraju na Vipavskem. Upali smo, da ga povabimo k desetletnici. A Bog je obrnil in ga poklical pred letom dni po zaslužen plačilo. Naša Marijina družba pa ga bo pomnila in mu ostala hvaležna. 380 deklet je bilo sprejetih v teh desetih letih; 98 se jih je izkazalo nevrednih in bilo izključenih. Umrlo jih je 10, v samostan jih je vstopilo 16, omožilo pa 74. Sedaj šteje družba 197 članic. Tvorijo večino „Dekliške zveze“. Družba ima abstinenčni in olupševalni odsek.

Od Sv. Križa pri Litiji. V enem tednu smo imeli dve lepa dneva, na katera se z veseljem spominjamo. 30. aprila je bilo prvo sv. obhajilo otrok. Še lepši pa je bil 3. maj, ki je bil dan celodnevnega češčenja. Dopoldne je bila cerkev vedno napolnjena molivcev, pa tudi popoldne jih ni zmanjkalo. Ob petih popoldne je bil govor za tretji red, ob šestih slovesne pete litanije presv. Srca Jezusovega in Te Deum.

Iz Šmartna pri Litiji. Tukajšna močna deklinška Marijina družba bo obhajala letos o binkoštnih praznikih svojo desetletnico z duhovnimi vajami za članice. Na binkoštni ponedeljek bo skupno sv. obhajilo. Obenem z desetletnico naše Marijine družbe bo tukaj v Šmartnem shod vseh deklinških Marijinih družb iz cele dekanije. Na binkoštni ponedeljek popoldne po cerkveni slovesnosti bo skupen slavnosten spreved z zastavami, po obhodu pa deklinški shod v Društvenem domu z zanimivim sporedom. Binkoštni torek bo skupno sv. obhajilo za umrle članice naše družbe. Prijazno povabljene vse hčere Marijine na lep dan v Šmartnem, v medsebojno spodbudo, v potrjenje medsebojne ljubezni in v proslavo nebeške Kraljice! Na veselo svidenje!

Sv. Janž na Dr. p. Štajersko. Belo nedeljo zasijalo je zopet zlato solnce med naše Marijine otroke. Veselo kakor še ne kmalu je bilo istega dne, ker Marijina družba je slovesno obhajala sprejem novih udov. Sprejetih je bilo v družbo 82 deklet in 17 mladeničev.

Pod zastavo Marijino se vnovič zbirajo mladeniči in upati je, da bo kmalu zopet sprejem Marijinih sinov v družbo. Marijini otroci v obilnem številu vsak mesec in mnogi celo vsak teden prihajajo k mizi Gospodovi. Skoraj že vsa dekleta so v družbi in v kratkem si nabavijo novo zastavo, pod katero se bodo še veselejše zbirala. Nekatera dekleta iz Marijine družbe so kupila in cerkvi darovala: pult za mašne bukve, lepo modro stolo in dvojni krasni pokrivalci za pult ter popravljen svilnat stolo z obojnima barvama. Sami župljani so kupili novo izvrstno uro v zvonik. Ura teče in bije do sekunde natančno s srednjo evropskim časom. Dobrim župljanom poplačaj ljubi Bog stotero njih radovoljni dar!

Sostro pri Ljubljani. Naša M. družba vrlo cvete in se razvija. Šteje 135 članic, ktere skoraj brez izjeme, prav spodbudno žive. Saj imamo tudi vedno izvrstne voditelje. Odseke imamo za sedaj tri: pevski, igralski in olupševalni. V kratkem ustanovimo še abstinenčni in časnikarski odsek ter društvo „Bogomila“. Veliko družbenic se z vso vneto poslužuje milosti vsakdanjega sv. obhajila in še več tedenskega. Z velikim veseljem opravljamo ob nedeljah in praznikih skupno molitveno uro, pri kateri vedno prav krepko zapojemo tudi nekaj pesmic, kakor tudi pri skupnem sv. obhajilu, katerega vedno težko pričakujemo. V kratkem bomo tudi obhajali slavnost blagoslovljenja našega društvenega doma, pri katerem imamo tudi me svoje zasluge. — V nedeljo 30. aprila je obhajala M. družba praznik druge družbene patrone Sv. Katarine Sijenske. Zjutraj smo imele skupaj sv. obhajilo, pri katerem smo skupno glasno molile in pele. Popoldne po slovesnem shodu pa smo imele v društvenem domu poučn Zabaven sestanek. Na sporedu je bil govor, potem deklamacija, nato petje ter dvogovor dveh družbenic.

Kostanjevica. Dne 8. maja so priromale k znani cerkvi M. B. dobrega sveta Marijine družabnice iz Studenca in Boštanja s svojimi voditelji. Sestram iz daljnih far so se priklopile tudi kostanjeviške družabnice, tako, da se je razvila prav lepa procesija. Vreme se je držalo bolj kislo, vendar pa Bog ni uslišal nekega liberalca, ki je želel, da bi se bila vlila najhujša ploha takrat, ko se je procesija začela razvijati. Skupno sv. obhajilo jih je prejelo 170. Po glavnem opravilu je g. župnik iz Boštanja sprejel v družbo 23 deklet kostanjeviške fare. Čast dekletom, ki se ne zmenijo za pikre opazke liberalnih meščanov in trgovskih sotrudnikov. Dasi ne poročamo

med svet, kaj delamo, vendar se gibljemo prav pridno. Bogoljub je poskočil letos v številu skoro za polovico, abstinenčni odsek tudi pridno izpolnjuje svojo nalogo. — Romanje je bilo vsem zelo všeč, in upati smemo, da bodo kmalu zopet prišle hčeri k Materi iskat dobrega sveta.

Iz Košane. Dne 30. aprila 1911. so v tukajšnji župnijski cerkvi zopet čez 28 let postavili prelepo Marijino podobo v cerkev. Posebno Marijine hčerke so korakale kot častna straža pred njo, za svojo zastavo. Prvi so Marijo počastili majhni otročiči in so se ji priporočali v varstvo in čistost. Dalje je v imenu Marijine družbe eno dekle prav iskreno počastila Marijo in ji priporočila vse svoje sosesre v njeno varstvo. Potem se je zapela krasna pesem na čast Mariji. Nato se je prenesla v cerkev med popevanjem litanij.

Sedaj se leskeče njena krona, njena roka kaže na otroke in njene oči gledajo nanje.

Iz Komende. V našo dekliško Marijino družbo je bilo letos 2. postno nedeljo sprejetih spet 42 deklet, v mladeniško pa na praznik sv. Jožefa 13 fantov. Tako šteje sedaj dekliška Marijina družba pod vodstvom gospoda župnika okrog 190 deklet, mladeniška pod vodstvom gosp. kaplana okoli 50 fantov. Izmed odsekov se je zlasti odlikoval časniški, ki je pripomogel, da hodi 121 izvodov Bogoljuba v župnijo, Domoljuba pa tudi čez 100 izvodov samo pod skupnim zavitkom. Za spravno sv. obhajilo vsak dan v mesecu je tudi preskrbljeno med družbenicami. Orli so imeli v adventu skupno sv. obhajilo, v postnem času se pri nas spoveduje po stanovih.

V Cirkovcah na Dravskem polju imamo Marijino družbo, ki šteje nad 200 deklet, izmed katerih jih mnogo pristopa k sv. obhajilu, nekatere vsako nedeljo, nekatere tudi vsak dan. Tudi mladeničev imamo nekaj pogumnih, ki v cerkvi krepko popevajo. 7. in 8. marca imamo češčenje sv. R. T. Oba dneva je bila cerkev polna, ljudje so molili, prepevali in ne jenjali. Vsak dan smo imeli tri sv. maše in eno pridigo. V kratkem času so nam umrle tri Marijine hčere, med katerimi je posebnega spomina vredna Liza Kappel, ki je dve leti trpela bolečine, katere je prenašala z nepopisno potrpežljivostjo. Bolj ko ji je meso gnilo, bolj je prepevala in pobožno molila. Najljubše berilo nam je Bogoljub, katerega lepo število prihaja v našo župnijo, nas krepča in priganja k stanovitnosti, saj najdemo v njem tako lepe zglede in nauke.

Sv. Peter v Savinjski dolini. Kakor drevje zdaj spomladi požene svoje mladike, tako

tudi Marijina družba prikazuje pridno svoje mladike. Na praznik sv. Jožefa so ustanovili vič. g. dr. Jančič družbo treznosti za može. Oglasilo se jih je precej. To je za može nekaj nenavadnega. V nedeljo 2. aprila se je zopet ustanovila družba treznosti za fante, ki so se večinoma vsi oglasili. Pa tudi dekleta ne spijo. Bog nam ohrani našega č. g. dr. Jančiča še mnogo let!

Loče. Obhajali smo sv. misijon od 12. do 20. svečana, katerega so vodili častiti očetje kapucini iz Celja. Ljudstvo je vrelo skupaj kakor čebelice v poletju na svoje delo. V nedeljo popoldne je bil sklep sv. misijona s procesijo s sv. R. T., ki je bila tako veličastna in v takem redu, da dvomim če se naša ločka župnija kake tej enake spominja. Bila je spremljana od č. g. naddekana iz Konjic, ki so nosili sveto R. Telo, od častitih gospodov misijonarjev, domačih gospodov in deklet Marijine družbe.

Na Brezovici smo spremili k večnemu počitku dne 1. maja sosesro Marijo Gabrovšek, staro 21. let. Bila je skoraj 9 let neprenehoma priklenjena na bolniško posteljo. Z udanostjo v voljo božjo in otroškim zaupanjem do Marije si je gotovo zaslužila večno plačilo. — Priporočamo sosestram v molitev tudi 27. januarja zamrlo Ivano Marinko, staro 22 let; in 10. aprila zamrlo Marijano Marinko.

Spominjajte se umrlih soseser:

Liza Kappel, 14 let, 16. aprila, župnija Cirkovce.

Ana Krošelj, 56 let, 24. aprila, župnija Cirkovce.

Ana Žumer, 14 let, 28. aprila, župnija Cirkovce.

Franca Potočnik, 17. let, Selca.

Amalija Kink, 31 let.

Marija Oblak, 19 let.

Ter. Zupan, 64 let.

Jozefa Kink, 19 let.

Mar. Rajc, 55 let, prednica.

Marija Pec, vse te iz Loke pri Zidanem mostu.

Marija Zajc, 45 let, 7. maja, Sv. Jakob v Ljubljani.

Listnica uredništva.

Iz Trsta sta prišla dva dopisa. Vzeli smo krajšega. Od drugega prihodnjic en odstavek. — Pesmi je došlo zopet nekaj, ki niso zrele. S pesmimi smo sploh zelo založeni, torej ne pošiljati, če ni v resnici dobro! — Tudih drugih spisov je več nerabnih. Ne moremo vsakemu posebe odgovarjati. Bodi še enkrat povedano: Kar se ne objavi, to pač ni godno za objavo, četudi je pisano z najboljšim namenom.

SLOVENSKI MISIJONAR

Napredek katoliške cerkve v Moskvi.

Kdor je letos pred Veliko nočjo prebiral ruske politične in cerkvene časopise, ta bi mislil, da je Rusija v veliki nevarnosti. Časopisi so obširno pisali, da se je v osrčju Rusije, v Moskvi, vgnezdil nevaren sovražnik „pravoslavne“ (razkolne) Rusije. Rusko ministrstvo notranjih zadev je iz Petrograda nalašč poslalo posebne uradnike, da preiščejo veliko nevarnost in preženejo sovražnika. In kaj je bilo?

Po prizadevanju gorečega katoliškega duhovnika Feliksa Vjerčinskega se je v Moskvi in v bližnji okolici izpreobrnilo okoli 1000 Rusov in prestopilo h katoliški cerkvi, med njimi je nekoliko imenitnejših starih ruskih meščanskih rodov. Ruska vlada je dognala, da ima katoliška vera v Moskvi veliko veljavo in da se še mnogo ruskih rodov nagiblje h katoličanstvu. Tako piše ruski notranji minister v svojem ukazu, s katerim je dne 10. aprila duhovnika Feliksa Vjerčinskega pregnal iz Moskve in Rusije. Pokazalo se je namreč, da je goreči duhovnik Vjerčinski rojen Poljak iz

Nemčije in še nemški podložnik, zato ga niso mogli drugače kaznovati kakor da ga preženejo.

To čudno junaštvo ruske vlade tudi razkolnim, še vernim Rusom ne dopada kaj posebno. Pametni Rusi so namreč izprevideli, da katoliška cerkev napreduje ne vsled kake zunanje sile, ampak vsled svoje čudovite notranje moči. Ruski cerkveni listi sedaj pišejo, da ima katoliška cerkev veliko notranjo moč, proti kateri se ne da vojskovati z zunanjo silo ali pa z izgnanjem kakega duhovnika.

Brez ovinkov priznavajo, da je na Ruskem ni moči, ki bi mogla preprečiti napredovanje katoliške vere v Rusiji in zabraniti prestopanje vernih Rusov h katoliški cerkvi. Vsa znamenja kažejo, da je že blizu čas, ko se bodo začeli Rusi v večjem številu vračati v naročje katoliške cerkve. Molimo, da bi Bog na priprošnjo Marije, matere krščanske Rusije (o tem bereš v knjižici „Marijino kraljestvo na Jutrovem“), ter sv. Cirila in Metoda pospešil napredek katoliške cerkve v velikem razkolnem ruskem cesarstvu!

Marijini otroci in naša Bosna.

Minulo je četrto leta, odkar smo poročali bralcem „Bogoljuba“ o radodarnosti naših Marijinih otrok. G. urednik „Bogoljuba“ mi vedno žuga z velikimi škarjami, ko mu prinašam članek za Bosno. Zato se je glasila moja zadnja obljuba: za mesec maj pride pa le izkaz darov za Bosno. Par besedic pa moram k izkazu vendar primakniti. Naj so be-

sede iskrene in prisrčne zahvale za veliko-dušne darove, ki so dospeli iz vseh krajev slovenske domovine. Kdor je imel srečo, slišati govor o. Puntigama v Unionu v Ljubljani dne 2. aprila, ta je prepričan, da ne skrbimo za nevedne, ne za tuje ljudi, ampak za najpotrebnejše naše krvne brate.

Hvala torej najtoplejša vsem blagim do-

brotnikom. Kar je za novomašnika, je ostalo še tu, da odpošljemo junija meseca skupno. Vse drugo je bilo odposlano dragim bratom za pirhe ali pisanke.

Oče Puntigam je poslal vsem prijateljem Bosne najlepše pozdrave iz Sarajeva, kamor se je podal naravnost iz Ljubljane. M.

Darovi, ki so došli za Bosno

od 22. decembra 1910 do 10 aprila 1911.

Meseca januarja: Gospodične: T. Šušteršič, 1 kos kvačkanih čipk za paramente; M. Jeglič, 1 kos kvačkanih čipk za paramente; H. Stiene, 1 kos kvačkanih čipk za paramente; gospa Klein, 3 rjuhe; neimenovana, sukanec za pletenje nogovic. Dekleta Marijine družbe v Dragatušu nabrale 62 m domačega platna. Mana Hubad, Cerklje, Gorenj., 1 rjuho iz domačega platna. Ga. M. Ločniškar, Ljubljana, 13 komadov oblek za otroke in odrasle. Neimenovana po gospe Goričanovi 2 para nogovic. Gdč. Izabella Lemaire, vezenino za oltarni prt. Meseca februarja: M. in F. Fabian, vezenino za oltarni prt. Neimenovana v Jozefinum splela 6 parov nogovic; neimenovana 1 odejo. Č. g. Premk, 1 zaboj knjig. Nepoznana iz Vikerč, Gorenjsko, 20 m belega šifona za srajce primicijantu. Ga. Šušteršič, trgovka, črno sukno za obleko primicijantu. Gdč. Lemaire, 15 komadov otroške obleke in perila. Dve sestri, dve prevlaki iz domače preje za žimnico in za 2 zglavnika, primicijantu. Meseca marca: Po č. g. p. Nastranu 3 komade obleke, 48 komadov različnega perila, 4 pare obuvala. Neimenovana 3 klopke črne pavole za nogovice. Frančiška Rems iz Nevelj, 4 kranjske klobase, 1 kos prekajenega mesa. Julči in Franja Koder, Marijini hčerki iz Vrhpolja pri Vipavi, 2 obleki. Neimenovana, 2 srajci. Dekleta Marijine družbe v Št. Jerneju na Dolenjskem, 13 kranjskih klobas, 30 jajc, 7 rjuh iz domačega platna. Č. g. župnik Hurt, Muta na Štaj., 3 mašne plašče z vso opravo, 2 dalmatiki, 1 velum. Meseca aprila: Neimenovana, Jezuščka v skrinjici. A. Bogataj, Celje, 5 oblek. 5 srajčk, 2 predpasnika, 16 otroških kapic, 2 zavitka znamk. Cilka Lukman, Črni vrh, Sv. Jurij ob Taboru, 1 koko, 5 in pol m domačega platna. Marija Rogelj, Ljubljana, 1 moško obleko, 2 spodnjih hlač, 2 para belih rokovic in nekaj drobnarij. Neimenovana 1 zabojček slaščic. Ga. U. Sou-

van, Ljubljana, 1 kos belega blaga za primicijanta. Gdč. Drofenik, ovojno platno in 4 kranjske klobase.

V gotovini je došlo

od 22. decembra 1910 do 10. aprila 1911.

Januarja: Čč. gg.: župnik v pokou Baltazar Bartol, kruh sv. Antona K 5.—, župnik v pokou Baltazar Bartol, za mladinski dom 5.—, dr. Grivec od Apostolstva sv. Cirila in Metoda 10.—. Februarja: Gdč. Izabella Lemaire za mladinski dom nabrala 16.—. Iz nabiralnika pri Ničmanu 10·20. Gospe: Antonija Hrovatin, Goriško 20.—, M. Vodušek 5.—, neimenovana, kruh sv. Antona 1.— Marijana Kumpova 1.—. Neimenovana iz Ljubljane 2.—. Neimenovana po č. p. Kunsteljnu 5.—. — Marca: Neimenovana iz Ljubljane 2.—. Iz nabiralnika pri Ničmanu 17·70. Gdč. Frančiška Vertof nabrala pri Sv. Frančišku Ksaverju v Savinjski dolini 7·30. Kongregacija gospa nabrala na zabavnem večeru in po č. g. p. Hajeku izročila 34·20. Č. g. dr. p. Nastran za razglednice 5.—. Neimenovana za primicijanta 5.—. Gdč. Milica Schumi za podobice 21.—. Č. g. Avg. Jager, katehet v Ptujju za cerkev Srca Jezusovega v Bosni 20.—. Neimenovana nabrala v Mošah pri Smledniku 10.—. Marjeta Kalinšek, Ljubljana, za podobice nabrala 20·24. Č. g. župnik Franc Dolinar v Cerkljah za kruh sv. Antona 20.—. Slovenske delavke iz Oberwalderjeve tovarne na Dunaju po Mariji Rode 22.—. Marija Zaplotnik za 1 m² zemlje 4.—. Neimenovan prijatelj Bosne v inozemstvu 35.—. Neimenovan prijatelj 12·70. Marijina družba v Nevljah za Marijin dom 40.—. Gdč. Leopoldina Rozman iz Gorice 2.—. Marijina družba deklet v Št. Jerneju na Dolenjskem po svojem voditelju č. g. P. Likarju za Marijin dom 58·30. Marija Nerat iz Celja za 1 kos bosanske zemlje 10.—. Gdč. Derganc, šivilja 1.—. Iz nabiralnika pri Ničmanu 10.—. Aprila: Neimenovana po Amaliji Kepic za primicijanta 2.—. Terezija Tušek, Draženci, Ptuj za Marijin dom v Bosni 6.—. Ga. Marija Smrke, Stožice pri Ljubljani 10.—. Č. g. dr. Alfonz Levičnik, Ljubljana 5.—. Neimenovana po č. g. Kunstelju 5.—. F. Gašpar, Vogrče pri Pliberku 20.—. Po predavanju v Unionu dne 2. aprila zložili poslušalci in poslušalke 157.—. Neimenovana za novomašnika 11.—. Gdč. Franč. Fabjan 5.—.

Novice iz Svete dežele.

Sneg v Jeruzalemu. Tisti teden okolu 29. januarja je padel po hribih okoli Svetega mesta, tudi po Oljski gori, prvi sneg letošnje zime. V mestu pa je mraz, da se v jutro blesté strehe in mestno zidovje in stolpi, kakor bi bili posuti z dijamanti. Nenavaden prizor v Jeruzalemu. Ljudje, mraza nevajeni, drhte in prezebujejo, da je joj.

Dne 17. februarja pa je Sveto mesto doživelo nekaj, kar nikdo ne pomni izmed tamošnjih prebivalcev. Ta dan se je pojavil vihar, ki je Jeruzalem v noči od petka na soboto zagnil v snežno odejo. Snega je padlo 30 centimetrov. Vlaki med Jeruzalemom in Jafo niso mogli voziti, ker nimajo snežnih plugov; en sam vlak, zjutranji, je prišel po šesturni zamudi v Jeruzalem.

Tudi z vozom je bilo težko in le za drag denar mogoče naprej priti. Vozniki so zahtevali 15 do 20 frankov za vožnjo od jafskih vrat do kolodvora. Neki podjetnež pa je brž uredil nekake sani in zaslužil pri tem lep denar. Jeruzalem je bil tiste dni poln turistov in romarjev. Težava je bila s pošto; avstrijski, nemški, francoski, ruski in italijanski poštni uradi odpošiljajo pošto v Jafo s posebnimi poštnimi vozovi, kakor pri nas povsodi, kjer ni železnice; pravico oddajati pošto na vlak ima samo domači turški poštni urad. Le-ta je ponujal 100 frankov tistemu, ki bi bil hotel v soboto, 18. februarja turško, poštno pisemsko vrečo spraviti v Jafo; nihče se ni oglasil. Brzobjavna zveza je bila tudi pretrgana, Jeruzalem ločen od sveta. Še celo Jeriho, ki leži okolu 400 metrov pod gladino Sredozemskega morja, je okusila moč tega viharja. Strehi je namreč pobral iznad hotelov Jordan in Bellevue.

V Jeruzalemu je bilo poškodovanih več hiš, ena tako, da so jo morali pozneje kar podreti. Veliko poslopje Avguste Viktorije ustanove na Oljski gori je zelo trpelo.

Posebno grozni so bili ti viharni dnevi v Jafi. Vihar je gnal po več metrov visoke valove na jafsko obrežje, ki so tuintam podrli obrežno zidovje, polomili omrežje ob morskem carinskem uradu in uničili dvoje hiš v bližini.

Pričakovanih parnikov ni bilo nobenega blizu. Govorilo se je že, da se je potopil romarski parnik Tirol, kar pa se, hvala Bogu, ni zgodilo. Tistih velikih bark, v katerih prevažajo Arabci blago z ladje in na ladjo, je vihar 42 razbil ob skalovju. Drznost jafskih brodarjev je bilo mogoče prav posebno ob tej priliki občudovati: hiteli so v največji smrtni

nevarnosti na varno spravljat svoje čolne. Pa saj so ti čolni vse njihovo premoženje; od njih žive; vredni so 500—1000 frankov.

Dvoje italijanskih ribiških ladij, ki sta pluli od Port-Sajda proti Jafi, je vihar potoma zalotil. Mornarji so izprevideli, da so izgubljeni, ako ne pride očitvidna pomoč božja. Vsaka taka italijanska ribiška ladja ima pod krovom poseben prostor, chiesola imenovan, t. j. kapelico s kipom Matere božje in svetega Nikolaja, patrona brodarjev.

Eni izmed prej omenjenih ladij je vihar že polomil krmilo. Brodarji v smrtnem strahu hite pod krov, vzamejo kip svetega Nikolaja in ga na krovu privežejo prav na sprednji del, s katerim ladja reže valove, potem pa kličejo sv. Nikolaja na pomoč, naj jim reši vsaj življenje. In glejte! Vihar je gnal ladjo proti jugovzhodu in jo vrgel nekaj ur južno pod Jafo na peščen brod. Mornarji so se vsi rešili; seveda izgubili so ladjo in tudi še to, kar so na sebi imeli. Zakaj beduini so jih opazili, prišli navidezno pomagat, v resnici pa jih oropat. Pobrali so jim boljše obleko, vzeli jim za ribiški posel neobhodno potrebne vodne črevlje in kar je sploh kdo kaj imel. Pustili so jim le mreže.

Reveži so bili veseli, da so jim roparji pustili vsaj življenje. Napol nagi in premrazeni so mornarji prišli po deseturni hoji v Jafo. V frančiškanskem gostišču so našli zavetje. Italijanski konzularni agent jim je preskrbel obleko, frančiškani pa so jih imeli v svoji hiši, dokler ni prišla prilika, da so se mogli vrniti v svojo domovino.

Drugo ribiško ladjo z 10 brodarji je morje vrglo ob pečine pri Kaizariji, nekdanji Cezareji, kjer je bil sv. Pavel dve leti v ječi. Kapitan in en mlad mornarček sta utonila, osmero drugih, ki so se rešili, je padlo v roke beduinov, ki so jih ravno tako oropali, kakor njihove tovariše pod Jafo. Usmilil se jih je neki felah (kmet), jim preskrbel najpotrebnejšo obleko in jim pokazal pot proti Jafi. Samo v Jafi je ta vihar napravil škode za 300 tisoč frankov. Ne še zrelih pomaranč je otresel za 40 tisoč zabojev. Pomaranče so glavno izvozno blago iz Jafe. Nezrelega sadja seveda ni mogoče izvažati. Kar ga je količkej za rabo, se prodaja za smešno nizko ceno, sto pomaranč za nekoliko metalikov (1 metalik = 5 vinarjev).

Edini zadovoljniji za časa viharja so bili gostilničarji: 10 do 15 kron so računali na dan turistom in romarjem, ki niso mogli iz Jafe ne naprej, ne nazaj.

P. J. K.

Romar št. 104 nam piše: Naši romarji jeruzalemski se še spominjajo, kako prijazno in slovesno so nas pozdravile ob prihodu v Jeruzalem častite sestre v azilu poleg koldvora. Razobesile so celo več slovenskih zastav ter nam s pahljanjem robcev klicale: Živijo, dobrodošli na sveti zemlji! V tem samostanu biva tudi Slovenka Antonija Germ iz Rake na Dolenjskem. Ona je pisala še za Božič romarju št. 104: Radovedna sem kako ste domov potovali, upam da srečno. Pri Vas je gotovo že zima in sneg; tu smo imeli desetega grudna prvo slano, dežja pa je še prav malo in vode še ni nič prišlo. Ubogi ljudje jo morajo kupovati. Me imamo vode še precej, a drugega nam primanjkuje. Naša prednica so nam bili za smrt zboleli, pa sedaj so hvala Bogu že boljši. Če potrebujete Vi ali drugi kakih spominkov ali odpustkov, le pišite, bodem vse preskrbela. Antonija Germ, usmiljenka, Greisenasyl »Maria Königin der Engel« Jeruzalem.

V drugem pismu piše, da so imeli ondi letos tako hudo zimo, kakršne ne pomnijo najstarejši ljudje. 13. januarja je bilo malo dežja, da so nekaj pšenice in ječmena pose-

jali. A 10. in 11. februarja je noč in dan sneg padal, pa 18. je že močno izginil. Tudi velike nevihte so bile. Več hiš se je podrlo; v Jerihi je z hotela »Jordan« odneslo vso streho s strešnim stolcem vred. Draginja je sedaj ondi velika. Sto kilogramov slame stane 15 K! Pomeranče, katere je nevihta otresla, so pa pocen. Za en belič se dobe dve.

Halejev komet je strašil tudi po Palestini. V Ramali vasi, 18 km oddaljeni od Jeruzalema, so razkolni Grki priredili nekako nadomestno pogrebno pobožnost po svoji liturgiji, za tiste, katerim ne bo nihče po napovedani katastrofi storil kaj v dušni prid. Več noči so tamošnji Grki ponoči prebili pod milim nebom iz strahu pred kometom in potresom, ki ga je imela ta zvezda povzročiti.

Na Oljski gori so našli v vrtu pred cerkvijo Očenaša velike ostanke nekdanje cerkve iz prvih stoletij. Te razvaline smo romarji videli. Že v spisih iz sedmega stoletja se ta cerkev omenja. Za časa križarskih vojsk sta jo dala prenoviti škof Swein iz Viborga in njegov brat Eskil, nečak kraljice Botilde. Oba sta tudi tu pokopana.

Drobtine.

Janica-Vardar. Kakih 8 ur hoda od Soluna proti severo-zapadu blizu jezera Janica (turški Jenidje) leži mesto Janica-Vardar, ki ima krepko misijonsko postajo v sredi med razkolnimi Bolgari. Med (8.000) prebivalci je že 270 družin (1.300 duš) katoliških, ki imajo 3 bolgarske duhovnike in 1 lazarista, ki je obenem spovednik usmiljenk in katehet v šoli za dečke in deklice. — To šolo vodijo sestre usmiljenke in se prav veselo razvija. Revščina sicer zadržuje še silnejši razvoj, vendar, hvala Bogu, gre šola dobro naprej, ker gorečnost učiteljic in skromnost učenk premagata te nedostatke. Seveda je treba revnim učenkam dati vsega, knjige, obleko in še jesti opoldne.

Večja je zapuščenost pri cerkvah, zlasti po onih vaseh, ki so nedavno tega pristopile k nam. Te vasi so: Cigarovo, 11 družin (95 duš), ima cerkev brez duhovnika in šole, je šele 5 mesecev katoliška. — Kirkalovo, 11 družin (62 duš), 1 cerkev brez vsega drugega; 5 mesecev naša. — Tigremiševo, 8 družin (52 duš) brez vsega. — Alari, 5 družin (30 duš) 1 pop (oženjen duhovnik) brez cerkve, ker so jim Turki cerkev vzeli; je katoliška že 12 let. Vse te vasi so v oko-

lici mesta Janica-Vardar, pa nekatere po več ur daleč.

Povsod vlada velika revščina. Vse te (4) cerkve so imele le en star kelih in eno samo borno, strgano in zamazano mašno obleko in skoro nič perila za na oltar. Prenašali so to beračijo iz ene cerkve v drugo, kjer so jo ravno potrebovali.

To so lazaristi s pomočjo sester prenovili. Z darovi, priposlanimi od zunaj — ker tukaj so ljudje revni in ne dajo kaj za cerkvene potrebe — so napravili za vsako cerkev novo mašno obleko in potrebne prte na oltar in drugega perila. Treba je še ciborija za vsako cerkev — enega imajo že obljubljenega — in mašne knjige; za to potrebujejo še precej denarja. „Apostolstvo sv. Cirila in Metoda“ podpira tudi ta misijon iz svojih zbirk; vendar bi bilo zelo koristno, ko bi se še kakšni posebni dobrotniki zavzeli za ta misijon, zlasti zdaj, ko se pripravlja več vasi, da prestopi k edinstvu; ker bodo prestopili v enaki zapuščenosti.

V pismu z dne 3. sušča 1911 nam piše S. A. iz Janice, da so se priglasile že tele vasi: Livadica, 1 pop, 1 cerkev, 27 družin. — Petrovo, 1 pop, cerkev in šola. 45 družin.

— Konikovo, cerkev in 18 družin. — Košino, 1 pop, cerkev in 30 družin. — Girkartci, cerkev in 75 družin. — Ramna, cerkev in 25 družin. — Kornišor, cerkev, 2 popa in 90 družin. — Apostol, 35 družin. Žetev je obilna, a delavcev je malo.

Odsek za Bosno. Vnete Marijine družabnice v Ljubljani so se zavzele za siromašne katoličane v Bosni in v ta namen ustanovile poseben odsek. Ta odsek je poskrbel za redna poročila o katoliški Cerkvi v Bosni in zbudil med Slovenci veliko zanimanje in vnetih darovavcev. Ker tudi „Apostolstvo sv. Cirila in Metoda“ podpira katoliško Cerkev v Bosni, zato se je odsek za Bosno združil z „Apostolstvom“. Odsek za Bosno je torej odsek „Apostolstva sv. Cirila in Metoda“, ki z molitvijo in miloščino dela za ohranitev in napredek katoliške vere v Bosni, Bolgariji, Turčiji — sploh v onih jutrovnih deželah, kjer prebivajo katoličani pomešani med razkolniki. Zato priporočamo

prijateljem Bosne, da se vpišejo v „Apostolstvo“, ako še niso vpisani; tako se bodo s svojim bogoljubnim delom udeleževali tudi molitev, odpustkov in zaslug „Apostolstva“.

Misijonske razglednice. „Apostolstvo sv. Cirila in Metoda“ je založilo prav lične razglednice, ki predstavljajo dva zanimiva prizora iz bolgarskih misijonov. Na enih se prav živo naslikani bolgarski dečki v narodni noši, ki so ravnokar prišli v misijonsko semenišče (Kara-Agač), na drugih pa je naslikano, kako se novodošli dečki pozdravljajo s starejšimi gojenci misijonišča. S kupovanjem teh razglednic se zelo podpirajo misijoni, ker se zbuja zanimanje za misijone in s samim kupovanjem tudi že daje mala podpora za misijone. Razglednice se dobivajo v prodajalni „Katoliškega tiskovnega društva“ (Ničman) po 10 vinarjev, ali pa naravnost pri „Apostolstvu sv. Cirila in Metoda“ v Ljubljani (Semeniška ulica).

Razno.

Idrija. Imeli smo moški od 30. marca do 2. aprila duhovne vaje. Vodil jih je pater frančiškan s Svete Gore pri Gorici letos že v tretjič. Kljub vsem odporom in zabavljicam sovražnikov Cerkve udeleževalo se je večernih pobčznosti častno število moških, ki so z zanimanjem sledili prepričevalnim govorom č. g. voditelja, ki je v gladki besedi do cela dokazal, da je edina rešitev človeka edinole v Kristusovi cerkvi mogoča. Vsako polovičarstvo ni nič vredno. Hvaležni smo domačim duhovnim pastirjem, da so nam tako izbornega govornika preskrbeli, da v času, ko je polno raznih krivih prerokov, vsak lahko ve, pri čem da je. Krasno petje moškega zbora je poveličevalo službo božjo in v tihi noči marsikaterega mimoídočega opominjalo, da se v hramu božjem nekaj vrši. Blagor mu, kdor se je odzval notranjemu klicu! Občine in razna podjetja delajo proračune za eno leto, kar je pametno, ker nič proračuna kaže nevednost ali nerodnost. Tudi mi smo naredili proračun, toda ne za kako dobo, marveč za večnost. Da izvršimo ta proračun natančno, v to nam pomagaj presveto Srce, kateremu smo se posvetili!

Iz Beljaka. Tretji red. 26. aprila je bila v tukajšnjem frančiškanskem samostanu zanimiva konferenca, kako bi se dal III. red sv. Frančiška okrepiti in razširiti. Kako pomembno je bilo to posvetovanje, kaže že to, da so bili razun kakih 60 duhovnikov tudi

prevz. knezoškof krški navzoči. Jako živahna je bila debata in navdušenje navzočih za delovanje za III. red je bilo veliko. Naš prečastiti knezoškof so s ponosom povdarjali, da si štejejo v posebno čast, biti ud III. reda, od katerega pričakujejo najplodovitejšo prenovitev sveta v Kristusu. Da pa prospeva sv. stvar splošno, je tudi neobhodno potrebno, da je zanimanje zanjo splošna. Ako nadpastir priporoča vsakemu kristjanu najtopleje vstop v III. red, pa tudi mi ne držimo roke navzkriž, ampak zanimajmo se zanj in delajmo neutrudno! Kdor je ud, naj pridno dela za razširjanje; kdor pa še ni, naj ne zamudi časa vstopa. Zadnje nedeljo meseca junija bo v frančiškanski cerkvi v Beljaku po sv. blagoslovu ob dveh zopet slavnost sprejema novih udov. Za Slovence bo nagovor in sprejem slovenski. Pokažimo, da je narod slovenski veren!

Prihitite tedaj, z velikim veseljem Vas pričakujemo beljaški Slovenci in vsi udje III. reda. Na gotovo svidenje tedaj v nedeljo dne 25. junija ob dveh v frančiškanski cerkvi!
N. K.

Iz življenja papeža Pija IX. Znano je, da je v teku proces, da se proglasi za blaženega veliki papež Pij IX. Časopis „Giornale d'Italia“ popisuje čudežno dogodbo iz njegovega življenja, ko je bil še kardinal in vodil škofijo Imola. Dogodek je povzet iz li-

stin, ki jih je sv. kongregacija obredov pre-
jela iz škofije Imola.

Kardinal Mastai-Ferretti (Pijevo prejšnje
ime) se je mudil nekoč v knjižnici, kjer je
iskal neko staro knjigo; tu stopi k njemu
njegov tajnik ter mu naznani obisk črno
opravljene in globoko v pajčolan zagrnjene
dame. „Takoj pridem,“ odgovori cerkveni
knez. Mimogrede se poda v svojo molitve-
nico ter pobožno moli. Kmalu pride tajnik
iznova in opozori na obisk. Toda kardinal
kleči dalje tako, da je bil potreben nov in
še četrti opomin; pri tem je tajnik še pri-
stavil, da je gospa silno nepotrpežljiva.

Sedaj pa izpregovori kardinal čudne be-
sede: „Saj vendar ne govorim z mrtvimi,
ampak z živimi!“

Škof je moral v duhu videti, kar se je
godilo v čakalni sobi. Tajnik, ki izpočetka
ni mogel razumeti, kar je govoril kardinal,
je našel zunaj mrliča. Poklicana policija je
dognala, da je bil v ženski obleki skrit mo-
rilec, oborožen z bodalom. Bil je prostozidar,
ki je nameraval kardinala umoriti. Bog je
čuval nad življenjem kardinala, ker ga je
bil namenil — povzdigniti za poglavarja
sv. Cerkve.

Zadnje besede slovečih mož. Odkar je
Kristus umrl na križu z klicem „Dopolnjeno
je“, radi zasledujemo zadnje besede, ki jih
izustijo veljavni možje. Taki izreki veljajo
kot neka oporoka, kot nekaj proroškega, sve-
tega, pomenljivega, Nekoliko zgledov: Cesar
Friderik je zapisal zadnje besede za god
princezinji Zofiji: „Ostani popožna in dobra
kot si bila doslej. To je zadnja želja tvojega
umirajočega očeta“. Bizmark je stisnil roko
svoji hčerki, ki mu je otrla orošeno čelo,
in rekel: „Hvala, moje dete!“ Beethoven je
rekel, ko so mu ponudili iz Mainz pri-
nešenega vina: „Prepozno.“ Hugo Grotius: „Bo-
dimo resni!“ Tasso: „V tvoje roke, o Go-
spod!“ Elizabeta, angleška kraljica: „Vse
zaklade dam za eno minuto.“ Tomaž Morus,
ko je stopil na morišče: „Prosim, pomagajte
mi, da gori stopim; doli mi ne bo treba po-
magati.“ J. C. Adams: „Zadnja stvar, ki jo
človek naredi na zemlji.“

Preglasan je bil. Pri neki blagajni na
kolodvoru je stala cela vrsta potnikov, čaka-
jočih na vozne listke. Med njimi je bil tudi
neki gosposki oblečen človek, ki je, zapazivši
med potniki duhovnika, rekel zaničljivo:
»Kakor pri spovedi stojimo tukaj z denarjem
v roki«. Duhovnik ga vpraša: »Ste li pri spo-
vedih že kdaj kaj plačali?« »O, vsakokrat,« de

s povzdignjenim glasom predrznež. Nato
duhovnik: »Potem vam pa svetujem, da take
reči bolj tiho pripovedujete, kajti vsakdo vé,
da mora pri spovedi ali po spovedi samo tisti
plačevati, ki je kaj kradel ali pa goljufal.«
Zabavljač je na te besede lepo molčal.

Premajhna cerkev. Tujec: Kako pa,
da imate pri vas tako majhno cerkev? Saj
vendar ne morejo vsi ljudje vanjo! —
Domačin: Seveda, ako bi vsi ljudje noter
šli, pa bi ne mogli vsi noter iti; ker pa vsi
ne gredo noter, zato gredo vsi noter.

Darovi.

Za cerkev v Derviški Mogili: C. g.
B. Bartol 80 K, V. Kolar 20 K, prof. dr. Ja-
nežič 10 K (II. dar).

Za bolgarski vsakdanjl kruh: M. Ko-
stanjevac 500 K (ustanovna), J. Pečolar 20 K,
neimenovana 20 K, neimenovana 20 K.

Za bolgarske misijone: Č. g. M. Saje
10 K, Amalija Kunst 10 K; F. Zlatnar 1 K,
neimenovan 2 K.

Za najpotrebnejše misijone: Č.
g. župnik I. Tavčar 60 K, z Dovjega 18 K,
neim. iz Hajdina 20 K.

Za afrikanske misijone mlade-
niška Mar. družbe v Čemšeniku 40 K. Dru-
žina Gostinčar 2 K, Matija Sršen 2 K.

Za Marijin dom v Bosni: Marijina
družba in nekaj žen v Stari Loki 50 K, iz
Ajdoščine 5 K, slovenska delavka na Du-
naju 26-60 K.

Za Bosno: Mar. družba v Budanjah
60 K, A. Kos, Št. Jur. ob T. 20 K, Josipina
Pahor 2 K, Mar. družb. Št. Jur ob Taboru 30 K.

Za novomašnika v Bosni: Slov.
delavka na Dunaju 5 K, Ter. Petrič, Dunaj 5 K,
M. Minkuš, Trst 5 K, R. G. iz Opatjega sela 2 K.

Za odkup poganskih otrok: g.
Marko Kostanjevac 80 K, g. Jos. Žontar, Kranj
30 K, z Bohinjske Bele 30 K.

Za cerkev v Derviški mogili:
Neim. 4 K, g. Viktor Čadež 10 K. M. družba
sv. Peter na Med. selu 7 K.

Za cerkev Jez. Srca na Beneškem:
Častivka J. S. 20 K.

Za stradajoče na Kitajskem: m.
g. prošt Sajevec 20 K.

Za verne duše: Neim. 60 K.

29. Četrtek. Sv. Peter in Pavel, apostola. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa kakor 24. t. m.; b) udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; izpovednik more obisk v bratovski cerkvi izpremeniti v drugo dobro delo; c) onim, ki niso sijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vica, danes ali v osmini tretjerednikom vesoljna odveza.

Darovi:

Za **„Dejanje sv. detinstva“** (do 15. maja) so poslali č. g. g.: Janko Petrič, mestni kaplan šentpeterski v Ljubljani, 637 K; Ivan Noč, kaplan v Trebnjem, 31 K; Mat. Mrak, dekan v Stari Loki, 5 K; Ant. Jemec, župnik pri sv. Jakobu ob Savi, 17 K; Janko Barle, mestni župnik šentjakovski v Ljubljani, 80 K; Franc Onušič, mestni kaplan v Idriji, 100 K; Jož. Brajec, župnik na Trati, 34 K 32 vin.; Jan. Klemenčič, kaplan v Kostanjevici, 7 K 72 vin.; Mat. Kastelic, župnik v Delu pri Ljubljani, K 13; Gustav Koller, župnik v Podragi, 6 K; Jakob Fon, vikar v Kredu (Goriško), 15 K; gdč. Franciška Pernič v Kranju, 70 K; zayod ubogih šolskih sester de Notre Dame v Smiljanu, 40 K.

Za **odkup poganškega otroka**, ki naj dobi pri krstu ime Marija (ozir. Jožef), je darovala Marija Zagar po č. g. dekanu dr. J. M. Kržišniku 20 K.

Za **kruhe sv. Antona**: Z. Loma, 1 K 50 v.

Položnice, ki jih prejmeje v tej številki, izvo-
lne nemudoma iz-
polniti in doposlati naročilno za fekoče leto.

Priloge se vam

kadarkoli potrebnosti

brezalkoholna

gostilna

v Ljubljani, „Union“
za frančiškansko cerkvi.

Z obiskom te gostilne pod-
pirate obenem prepotrebno
delo za freznost

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za
dame.

Redka prilika!

Tovarna, katero je uničil požar, prepustila mi je vso zalogo rešenega blaga, t. j. več tisoč krasnih, težkih

flanelastih odev

z vsemi najnovejšimi in krasnimi vzorci, ki infajo neznatne, komaj vidljive vodne madeže. Te odeje so za vsako boljšo družino za pokrivanje postelj in ljudi, prav gorke, mehke in močne, 190 cm dolge in 135 cm široke. Pošiljam po povzetju 3 komade krasnih, težkih flanelastih odev za 9 K v raznih modernih barvah in vzorcih, 4 odeje za hišno gospodarstvo za 10 K. Vsakdo, ki naroči to blago je zadovoljen.

OTON BEKERA, o. kr. finančni nadstr., v. p. NACHOD, (Češko).

Hitro odločiti!

se morajo tiste dame, ki hočejo naročiti od tu navedenega blaga. — 1 kupon 25 metrov pisane in karir. damskega modnega blaga najve 110 cm šir. kompi. za 9 v. obremen. in raznih novih modern. vzorcih po 19 K pri naročbi 1 kupona. Dajte!

10 do 15 metrov leno, sortiranih ostankov samo po 16 K, prvovrstini ostanki po 18 K. Ostojaci iz flanel za bluze in srajce, modnega tisa, celira, oksforda za srajce, posteljnih pravlek, blaga za predpasilke, belena platna za srajce in kratka oblaci. Ostanki so do 5 do 15 metrov dolgi, zaneseno pralni in najboljše kakovosti, razposilja po povzetju.

Kalnica platna Karl Kohn, Nachod V.

Na željo pošiljam od vseh mojih izdelkov vzorce zastoni in franko.

! POZOR!

Kdor želi imeti dobro uro, naj zahteva z znamko

„UNION“

ker te ure so najbolj trpežne in natančne, dobe se pri

Fr. Čudnu

urarju in trgovcu v Ljubljani delničar in zastopnik švicarskih tovarn „Union“ v Genovi in Bielu.

Uhani, prstani briljanti.

Svetovno znano najfinjše blago po najnižjih cenah. 190(12)

Lipisko.

493

== Friedr. Mester, ==
lastnik preko evropskih meja znane
bivše trgovske akademije.
34 Prospekt zastonj.

Ali se lahko varujemo ?? pljučnih boleznih ??

Kot povzročevalca pljučnih boleznih so spoznali tuberkel - bacile, ki se nahajajo povsod, kjer bivajo sušični, v zraku in v cestnem prahu, in ki se ne dajo izločiti. Navzlic temu, da vsak človek ob enem s prahom vdihava te bacile, vendar ne zbole vsi ljudje, ker je k sreči človeški organizem v normalnih razmerah v stanju, da s pomočjo v bronhialnih (pljučnih) žlezah se nahajajočih snovi uniči vanjša prodirle bolezenske kali. Samo, kjer so te žleze oslabele, se pojavi bolezen, in ko so enkrat to spoznale slovite avtoritete, se je lahko začelo uspešno zdraviti bolezen z ojačenjem bronhialnih žlez. V novejšem času se tedaj jetičnim predpisuje

Dr. Hoffmannov Glandulen

ki vsebuje učinkujoče snovi iz bronhialnih žlez zdravih živali in tako s pomočjo umetne dovaje bolezenske kali uničujočih snovi podpira naravni zdravilni pojav telesa. Zdravniki, ki so vporabljali Glandulen pri svojih bolnikih, so opazili, da se zboljša tek, bolnik postane bolj vesel, njega teža in moči se večajo, kašelj se zmanjšuje, izmeček se izloči, nočno potenje poneha, skratka, bolnik se nahaja na potu zboljšanja. Priporočati je tedaj, da ne pustite neposkušene Glandulen-tablete.

Tako na primer pišejo:

Gospod dr. Braun, H.....: „... Vaše Glandulen-tablete sem z zelo ugodnim uspehom uporabljal proti trdovratnemu kašlju in hripavosti. Neugodnih stranskih pojavov ni bilo. Tablete bodem v enakih slučajih zopet uporabljal in jih zamorem gospodom kolegom le priporočati.“

Gospod dr. Kohn, G.....: „Uspehi, ki sem jih dosegel z Vašim izdelkom, so izvrstni in jih zamorem na podlagi večletnih izkušenj vsem bolnikom najtopleje priporočati.“

Gospod dr. F....., Dunaj: „V moji zelo razsežni praksi predpisujem že skozi 6 let Vaš Glandulen zelo pogosto pri kroničnih obolenjih dihalnih organov in sem imel pri veliki večini slučajev zabeležiti odlične uspehe.“

Glandulen se proizvaja v kemični tovarni dr. Hoffmanna nasl. v Meerane, Saško in se dobiva po zdravnikovem predpisu v lekarnah, kakor tudi v zalogi B. Fragnerjeve lekarne, c. kr. dvorni založnik, Praga, 203—III, v steklenicah po 100 tablet za K 5-50; 50 tablet za K 3—. Obširna brošura o zdravilni metodi s poročili zdravnikov in ozdravljenih bolnikov se dopošlje od tovarne zastonj in poštnine prosto. 850 (10)

Bogata zaloga 186 (12)

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Ceno Posteljno Perje

1 kg sivega skubljenega perja K 2, polbelega K 2-80, belega K 4, finega K 6, najboljšega skubljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg nadalje poštnine prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene, iz zelo gostega jako trpeznega rdečega, modrega, belega, ali rumenega inlet-nanking-bлага

1 pernica vel. 180x116 cm z blaznaram, velikost 80x58, napolnjena z jako lepim mehkim perjem K 16, s polpuhom K 20, s puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16, vzglavnica K 2, 250, 4. — Pernice 180x140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica 90x70 ali 80x80 cm K 4, 50, 5—, 5-30. Spod. pernica iz gradin 180x116 cm K 13, 15. Razpošilja proti povzetju pošta, prosto pri naročilu od 10 K dalje. M. Berger v Došenici št. 1093, Češki les. Za nengajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki o žimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugem posteljnem blagu zastonj in poštnine prosto.

Dama

610

ki hoče pospejevati kožno nego, ki hoče izgubiti pege, ter doseči nežno mehko kožo in belo polt, se umiva le z **Steckenperfer lilijno mlečno milo** (znamka Steckenperfer) trdke Bergmann & Co., Tešin ob Labi. Komad po 80 v se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in trgovinah s parfümom itd.

Prebavo pospešuje, tek vzbuja, milo odvaja
slovito sredstvo za negovanje želodca

dr. Rose balsam

iz lekarne B. Fragnerja v Pragi.

V vseh lekarnah. 3079

Pristen le s to varstveno znamko.

Steklenica 2 in 1 krono.

Priznano dobro blago za
moške in ženske obleke
sukno, platno in drugo
manufakturno blago se
kupi najceneje
-- v Ljubljani --

„Pri Gorenjki“

Pogačarjev trg.

Ostanki po znižanih
cenah.

2707

S. Benisch

Največja češka trdka za nakupovanje **cenege posteljnega perja!**
1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, **polbelega** 2 K 80 v, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsi puha** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje rano. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoni in franko.

Pri nakupu gvantnega blaga v Ljubljani

najdete veliko zalogo za moške in ženske obleke, kakor tudi perilnega blaga, novosti v rutah in šerpah, kakor tudi vse drugo v to stroko spadajoče blago v doli imenovanih trgovinah

kjer je vsakdo dobro in prijazno postrežen

R. Miklauc

Stritarjeva (Spitalska) ulica št. 5

Pri Škofu

Pogačarjev trg (Sadni trg)

v veliki mestni hiši nasproti molarjev

Pri Miklavžu

Medena ulica zraven loterije

2682 15

Boli lajšajoče, hladilno, zdravljenje pospešujoče

Praško domače mazilo

iz lekarne B. Fragner-ja Praga

Dobi se v vseh lekarnah

Pristno le po 70 vin. in s to varstveno znamko.

3079a

Katoliška Bukvarna v Ljubljani

priporočta knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90. — Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo in fino vatranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnič sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno zepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj ovirah.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finzgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko.

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: „Vsakega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, laže in te hoče samo goljufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač pa, da se ga boste naučili s kolikor mogoče majhnim trudom in v kolikor mogoče kratkem času.“